

சுதந்திரப்பறவைகள்

புறவை 17

பாடல் 03

2003 பங்குனி - சித்திரை - வைகாசி

அன்பளிப்பு 10.00

உள்ளே

- ✍ அந்த ஏழு நாட்கள் .
- ✍ கிராம மக்களுக்கு ...
- ✍ யுத்த பூமி இன்னமும் ...
- ✍ சிகரங்களைத் தொட்ட பின்னும் ...

விடுதலைப்புலிகள் மகளிர் அமைப்பின் அதிகாரபூர்வ ஏடு

நீண்ட நாட்களாகவே கண்ணிலும் கருத்திலும் பட்டு உறுத்திக்கொண்டிருந்தன சில உண்மைகள்.

சிறிது நாட்களின் முன் எனது சகோதரனுடன் தேநீர்க்கடையில் தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருந்தேன். இளமையான உருவத்துடன் தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருக்கும் இருவர் விநோதமான காட்சிப் பொருளானார்கள். திரும்பிப்

விமர்சனமும் கண்டனமும் வாழ்க்கை முழுவதும் அவளைத் தொடர்ந்து வந்து அவளது வாழ்வின் சமநிலையை குழப்ப ஆண் 'சின்ன வயசில் அப்பிடி இப்பிடி இருந்தவன்தான் இப்ப அவன் நல்லமாதிரி' எனும் மதிப்பீட்டுரையுடன் சமூகத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறான் இத்தகைய சமூகத்தின் போக்கு 'ஓ! நான் அப்பிடிச் செய்தனான்தான்' என்று வெளிப்படையாகவே

நிலையிலேயே பேணுகின்றன.

குடும்பத்திற்குள்ளேயே உறவுகளிடையில் நிலவும் இலகுத்தன்மையை இவ்விருக்கம் அழித்து விடுவதால் முள்ளின்மேல் நடப்பது போன்ற உணர்வுடன் உறவுகளைப் பேண வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது. உறவின் சமநிலையில் குழப்பம் ஏற்படுகிறது.

தான் திருமணமாகிக் கணவன் வீடு சென்ற பொழுது, சிறுபையனாக இருந்த கணவனின் சகோதரன் வளர்வதும் உடலால் ஒரு வாலிபன் ஆவதும் ஒரு பெண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. தான் தலையில் குட்டிப் படிப்பித்த அந்தச்

சிறு பையனாகவே அவன் அவள் கண்ணுக்குத் தென் படுவான் என்பதை ஏனைய உறவுகள் அறிவதில்லை. முக்கியமாகக் கணவன். சிறுவயதி லிருந்து தன்னை அதட்டி வெருட்டிய அண்ணியுடன் பாசமாகப் பழக முற்படும் சகோரனும் உறவில் ஏற்படுத்தப்படும் விரிசலை அறிவதில்லை.

நானறிந்த பெண்ணொருவர் மிகுந்த வேதனையுடன் தன் அனுபவங்களை உதிர்த்தார். 'நான் அவனை சின்னப் பெடியனாப் பார்த்தனான். அவன் இன்றைக்கும் சின்னப் பெடியன்தான். நானும் மாறேல்லை. அவன்ரை மனதிலும் எந்தக் கள்ளமும் இல்லை. ஆனால் என்ரை கணவர்தான் வித்தியாசமாகப் பார்க்கிறார். இதை எப்பிடி அவருக்கு உணர்த்திற்று என்று எனக்கு விளங்கேல்லை'

இந்த வேதனைப் புலம்பல் ஒன்றை உணரத் துகிறது. பெண் எத்தனை வயதுடையவளாக இருப்பினும் அவளின் நடத்தை கேள்விக்குள்ளாக்கப்படலாம் என்பதே. சகோதரன் வளர்ந்ததுபோலவே மனைவியும் வளர்ந்ததையும் ஒரு முதிர்்பெண் ஆனதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாதவாறு வளைவுகள் பொருந்திய அவளது உடலே அவள் கணவன் கண்ணுக்குத் தென் படுவது பெண்ணின் துரப்பாக்கியம்.

இயல்பாகவே பரிவும் பாசமும் பொங்கும் பெண்ணின் மனது புரிந்து கொள்ளப்படுவதில்லை. தாய்மையின் உருவம் எனப்போற்றப்படும் பெண்மை சுயநலம் மற்றும் உடைமை யுணர்வின் முன்மட்டும் கேள்விக்குள்ளாகிறது.

பெண் என்பவள் தந்தை, தமையன், கணவன், தனையன் எனும் ஏதோ ஒரு ஆணின்

சிகரங்களைத் தொடப் பின்னும் இன்றுப்பெண் ...

அத்தனை முகங்களிலும் கேள்வி. யார் இவர்கள்? இவர்களுக்கிடையில் என்ன உறவு? கண்களில் கேள்வி தொக்கி நிற்க நக்கல் சிரிப்புடன் போகும் இள வட்டங்கள், சந்தேகக் கண்ணோடு போகும் முது வட்டங்கள் என எல்லோர் கண்களிலும் ஆண்-பெண்களுக்கிடையிலான உறவைத் தாம் சரியாகப் புரிந்து கொண்டதான எண்ணம் தரும் தவறான புரிந்துணர்வு.

ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும்

இடையில் உள்ள உறவு பாலியல் ரீதியானது என்பதைவிட வேறெதுவுமாக இருக்க முடியாது, எனும் மனப்பிறழ்வு சமூகத்தில் மலிந்து காணப்படுகிறது. ஆணின் வயது கருத்தில் எடுக்கப்படும் அதே வேளை, பெண் எத்தனை வயதுடையவளாக இருப்பினும் வயதிற்கு அப்பாற்பட்டு பெண் என்ற காரணத்தினாலேயே சந்தேகத்துக்குரியவளாகிறாள். எந்த வயதிலுமே ஆணுடன் இலகுவாக உரையாட முடியாத பழக முடியாத இறுக்கமான மனநிலைக்குப் பெண்ணை உள்ளாக்குகிறது இச் சந்தேகம். தான் சந்தேகக் கண்ணுடன் நோக்கப்படலாம், விமர்சிக்கப்படலாம் எனும் எண்ணம் இலகு தன்மையை அழித்து விடுகிறது.

இலகு தன்மையுடன் நட்புணர்வுடன் ஒரு ஆணுடன் பழகும் பெண், திருமணப்பேச்சின் போது எழும் 'விராணைப் பலத்தின்' போது பலித கேள்விக் கணைகளுக்குள்ளாகிறாள். 'உனக்கும் அவனுக்கும் என்ன உறவு' 'அப்ப ஏன் நீ அவனைக் கல்யாணம் செய்யேல்லை' எனும் கேள்விகள் மூலம் அவளது நட்பு குற்றவுணர்விற்குள்ளாகப் படுகிறது. நட்புகள் விமர்சனத்திற்குள்ளாக்கப்பட்டதால் எழுந்த குற்றவுணர்வைத் தவிர்க்க வேண்டியே திருமணம் செய்த நட்புக்களர்ப்பு வேதனையுடன் ஒப்புக் கொள்ளும் விடயம் 'இந்தக் கதைகளை நிற்பாட்ட எங்களுக்கு வேறே வழி தெரியேல்லை' என்பது.

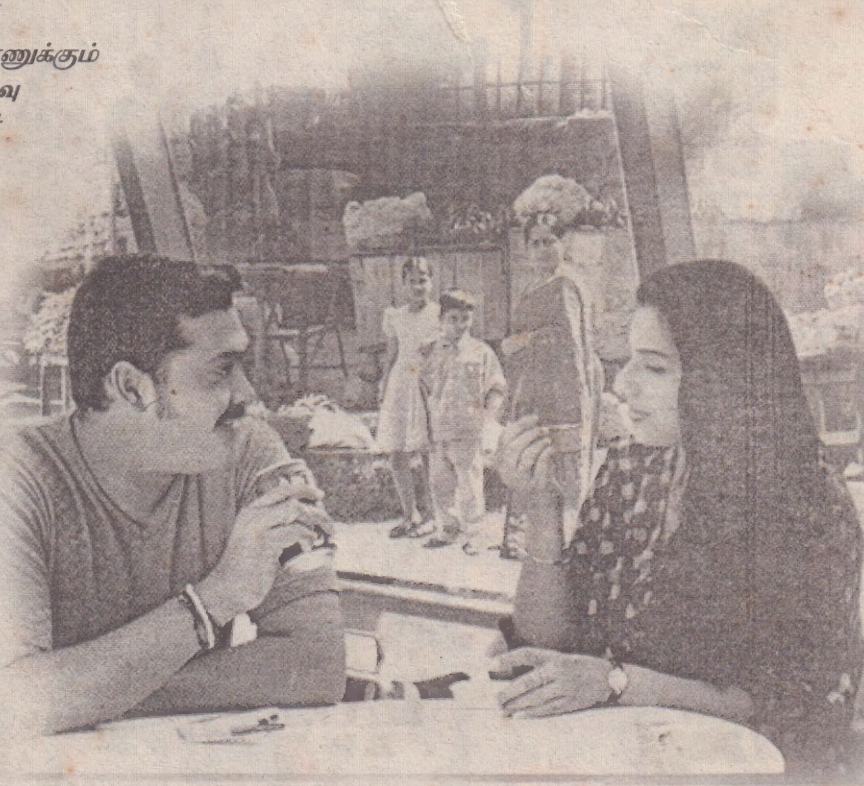
க.தீபா

இத்தகைய விமர்சனங்களாலும் அதிகம் பாதிக்கப்படுபவள் பெண்ணாகவே இருக்கிறாள். ஆண் தனது வயதிற்கேற்ப 'அண்ணா போல, மாமா போல, அப்பா போல' எனும் வடிவங்களை எடுத்துக் கண்டனங்களிலிருந்து தப்பி விடுகிறான்.

பெண்ணுக்கு ஒருமுறை ஏற்படும்

தன் தவறை ஒத்துக் கொண்டு தலை நிமிர்ந்து ஆணுக்குக் கொடுக்கிறது.

பெண்ணின் மீது ஏற்படுத்தப்படும் இவ்விமர்சனங்கள் வர்க்க அடிப்படையில் இன்னும் வேறுபடுகிறது. பொருளாதார பலம்மிக்க குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்களின்மீது ஏற்படும் விமர்சனங்களை விட பொருளாதாரம் குறைந்த குடும்பத்துப் பெண்களில் ஏற்படும் விமர்சனம்

மிகையாக இருக்கிறது. அதைவிடவும் சாதியப் பிரிவுகளின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த பெண்கள் இலகுவில் அடையாளப்படக் கூடியவர்கள். எனும் எண்ணப்போக்கு பெரும்பாலான ஆண்களிடம் காணப்படுகிறது.

இத்தகைய பெண்களிடம் ஆண்களின் அனுகுமுறை தரக் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. வேலைத்தளம் ஒன்றில் ஆரம்ப காலத்தில் தான் எதிர்நோக்கிய இன்னல்களைக் கூறிய பெண்ணொருவர்,

'நாங்கள் குறைஞ்ச சாதிதான் அக்கா இவை நினைக்கினம் குறைஞ்ச சாதியெண்டா தொடலாம், இழிவா நடத்தலாம் என்று' எனப் பொருமினாள். ஆனால் இவ் ஆண்கள் ஏனையோர் முன் பண்பாக மதிப்பாக பழகுபவர்களாக காணப்படுகிறார்கள்.

சிறுவயதிலிருந்தே பெண் குழந்தைகளுக்கு விதிக்கப்படும் ஆணுடன் பழகுவது தொடர்பான கட்டுப்பாடுகள் அவளை ஒரு இறுக்கமான

கண்களில் கேள்வி தொக்கி நிற்க நக்கல் சிரிப்புடன் போகும் இளவட்டங்கள், சந்தேகக் கண்ணோடு போகும் முதுவட்டங்கள் என எல்லோர் கண்களிலும் ஆண்-பெண்களுக்கிடையிலான உறவைத்தாம் சரியாகப் புரிந்து கொண்டதான எண்ணம் தரும் தவறான புரிந்துணர்வு.

ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையில் உள்ள உறவு பாலியல் ரீதியானது என்பதை விட வேறெதுவுமாக இருக்க முடியாது, எனும் மனப்பிறழ்வு சமூகத்தில் மலிந்து காணப்படுகிறது.

உடைமையெனும் உணர்வே இவை தவிர்ந்த வேறு ஆண்களுடன் அவளுக்கு ஏற்படும் நட்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. பெண்ணின் நடத்தையை சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கிறது. வளைவுகள் பொருந்திய இந்த உடலுக்குள்ளே தினமும் வேதனையில் நொந்து படபடக்கும் சிறுமன மொன்று உள்ளதைப்பூரிவதும், புரிந்துகொள்ள வைப்பதும் சிறிது சிரமமான பணி எனினும் முயல்வோம். அடிமேல் அடியடித்தால் அம்மியும் நகராதா என்ன?

அந்த இருணைக் கிழித்தபடி, எதிரியின் ரேசர் ரவைகள் இலக்கின்றி எட்டுத் திசையும் பறந்து கொண்டிருந்தன. அந்த வெளிச்சத்தில் நாலாந்த தலைகள் எனக்கு முன்னே நீந்திக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. எதிரியின் பல டோறாக்கள் சுற்றிச் சுழன்று எம்மைத் தேடிக்கொண்டே இருந்தன. ஆனால் அவர்களுக்கு கண்ணாமூச்சி விளையாட்டுக் காட்டியபடி அவர்களின் படகுகளில் இருந்து விலகிச் செல்லத் தொடங்கினோம். நீண்ட நேரம் கடலைச் சல்லடை போட்டு தேடி அவர்களின் முயற்சி தோல்வியடைய, தோல்வியுடன் அந்த டோறாக்கள் செல்லத் தொடங்கின.

இப்பொழுதும் எனக்கு முன்பு, நாலாந்த பேர் நீந்திக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. நீச்சலில் வேகம் எடுத்தால் முன்னே செல்பவர்களைப் பிடிக்கலாம். ஆனால் ஏற்கனவே டோறாக்களின் கண்களிலிருந்து தப்பிக்க நீந்தி நீந்தி உடற்சோர்வும் களைப்பும் அடைந்திருந்தாலும் இனிவரப்போகும் கணப்பொழுதுகளையும், திக்குத் திசை தெரியாத இந்தக் கடற்பரப்பும் தனிமையும் மனத்தில் சோர்வை அகற்ற நீச்சலிலும் புதுவேகம் பிறந்தது.

தலையைச் சுற்றத் தாக்கி முன்னே செல்பவர்களைப் பார்த்தேன். நாலாந்த தலைகள் தெரிந்த இடத்தில் இப்போது இரண்டு தலைகள் மட்டுமே தெரிந்தன. பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தேன், யாரையும் காணவில்லை. அவர்கள் எங்கே? அடிக்கடி மாறும் நீரோட்டங்களுக்கும், சுற்றிற்கும் வேறெங்காவது சென்றிருப்பார்களோ? இல்லாவிட்டால் சுழிகள் ஏதாவது இழுத்து... இருக்காது... இருக்காது. அவர்களுக்கு ஒன்றுமே நடந்திருக்காது. மனதைத் திருப்பிப் படுத்தியபடி, நீச்சலிலே என் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்த முனைந்தேன்.

முன்னே சென்ற இருவரும் இப்போது ஒன்று சேர்ந்து விட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் என்னைக் கண்டிருக்க வேண்டும். எனது பக்கமாக திரும்பி நீந்தி வருவது தெரிந்தது.

“அதில வாரது யார்?”

வீரமனின் குரல் காற்றோடு கலந்து என் காதுில் முட்டியது.

“ஆ... நான்... இளநங்கை”

“இளநங்கையோ! வாங்கோ.

பின்னுக்கு யாரும் நீந்தி வருகிறமோ...?”

“எனக்குப் பின்னுக்கு ஒருவரும் இல்லை. ஆனால் முன்னாலே நாலாஞ்சு தலையன் தெரிஞ்சது. இப்ப நீங்கள் இரண்டு பேரும்தான் நீக்கிறீங்கள். மற்றாக்கள்...”

“ஒண்டில அவையன் நீந்திப் போயிருக்க வேணும். இல்லையெண்டால் நீரோட்டத்தினர் போக்கிற்கு போயிருக்க வேணும்”

“விடிஞ்சா நீந்தலாது. இது அவனரை பிரதேசமாத்தான் இருக்கவேணும். முதல் கரையைத்தேடி நீந்துவம்”

நீண்ட நேரம் ஏதும் பேசாமல் நீந்திக்கொண்டே இருந்தோம் தூரத்தில் சம இடைவெளியில் பொட்டுப்பொட்டாக வெளிச்சங்கள். பக்கத்தில் வந்த கலையமுதனிடம்,

“கலையமுதன் மின்கம்ப

வெளிச்சங்கள் தெரியுது. நாங்கள் கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறம். எப்படியும் அஞ்சாறு கடல் மைல்களுக்கே கரை வரும்.”

மனதில் ஒரு நம்பிக்கை. மூச்சுப்பேச்சின்றி வெளிச்சத்தை இலக்கு வைத்து நீந்தத் தொடங்கினோம். களைப்புச் சோர்வு ஏற்படும்போது எல்லாம் “இப்படியே கடலோட போயிடோணும்” என்ற மனநிலை உருவாகும். ஆனால், போராட்டத்தில் ஒரு போராளியை வளர்க்கப்படுற கஸ்ரத்தில் அநியாயமா சாகக்கூடாது என்ற வைராக்கியம் படர, மீண்டும் உற்சாகம் பொங்கும்.

“வெளிச்சப் பக்கமா இருந்து ஒதுங்கி அந்த இருட்டுப் பக்கமா நீந்துங்கோ” என்று கூறிக்கொண்டு வர்மன் முன்னே செல்லத் தொடங்கினான்.

பலமணி நேரம் கடலோடும் காற்றோடும் போராடி கரையை அண்மித்தபோது, கால்கள் சோர்ந்து நடக்கத் திராணியற்ற தள்ளாடின. களைப்பு மிகுதியால் தாகம் எடுத்தது. குளிரால் உடல் விறைத்தது. கண் எரிந்தது. மீண்டும் கடலை வெறித்துப் பார்த்தோம்; யாராவது நீந்தி வருகிறார்களோ என்று. அப்படி ஒருத்தரையுமே காணவில்லை.

தூரத்தில் வாகனங்களின் இரைச்சல். அவங்களாகத்தான் இருக்க

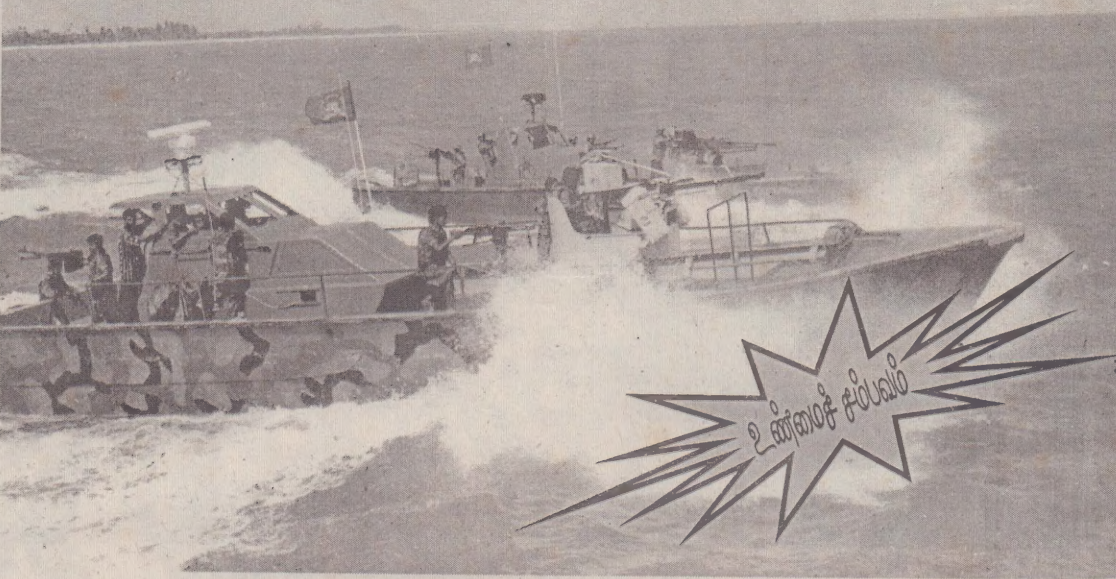
சிங்களக்குரல். பூட்ஸ் கால்கள் வந்த வேகத்தில் திரும்பவும் வாகனங்களில் ஏறிப் பறந்து போயின.

ஒரு சிறிய நிம்மதிப் பெருமூச்சு. ஈரஉருப்போடு ஓட்டிக் கொண்ட மண்ணையும் சருகுகளின் தாசையும் தட்டிக் கொண்டு எழும்பினோம்.

“கடலை அண்டிய பிரதேசத்தில் இனி ஒரு நிமிசமும் நீக்கக் கூடாது. நிண்டால் ஆபத்தை விலைக்கு வேண்ட வேண்டி வரும்” என மற்றவர்களுக்குக் கூறிக் கொண்டு, முன்பின் தெரியாத காட்டுப்பிரதேசத்தில் மெல்ல நடக்கத் தொடங்கினோம்.

கிழக்கு வானம் மெல்ல

அந்த ஏழு நாட்கள்

உண்மைச் சிபி

வேண்டும். இவ்வளவு நேரமும் கஸ்ரப்பட்டு கடலோடு போராடி நீந்திக் கரை சேர்ந்ததற்கும் பயனில்லாமல் போய் விடுமோ என்ற ஆதங்கம்.

இது யோசித்துக் கொண்டு நிற்கிற நேரமில்லை. முடிவெடுக்க வேணும்.

அந்த அடர்ந்த காட்டை

ஊடறுத்துக் கொண்டு அந்த வாகனங்களின் ‘போக்கஸ்’ வெளிச்சங்கள் தெரியத்தொடங்கின.

இனி ஒரு நிமிசம் கூடத்

தாமதிக்கக்கூடாது.

காட்டு மரங்களுக்குள் புகுந்து நடந்தோம். எங்கள் சோர்வுகள் எல்லாம் எங்கோ பறந்து போய்விட்டன. தட்டுத்தடுமாறி காட்டைப் பிரித்து நடக்கத் தொடங்கினோம். பெரிய புறா ஒன்று தட்டுப்பட அதைக் காப்பாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சருகுகளால் எம்மை மறைத்துக் கொண்டு, மூவரும் நிலத்தோடு நிலமாகிப் போனோம். எங்கள் வாய்களுக்குள் குப்பி பதுங்கிக் கொண்டது.

பிரமிளா

எப்பவும் எந்த நேரத்திலையும் நாங்கள் எதிர்ப்பட்டப் பிடிபடலாம். அதற்குள் எங்கள் வாய்கள் குப்பியைப் பதம் பார்த்து விடும்.

வாகனங்கள் நின்று இராணுவங்கள் குதித்து, நாலாபக்கமும் ஓடி வரும் சத்தம் தெட்டத் தெளிவாகக் கேட்டது. எங்கள் உடல்களையும் ‘போக்கஸ்’ வெளிச்சம் தொட்டுக்கொண்டிருந்தது. பூட்ஸ் கால்கள் மிக மிகக் கிட்டவாக ஓடி வந்தனவென்று இருந்தன. என் கால்களுக்கு மேலால் பூட்ஸ் கால் ஒன்று ஏறிக்கொண்டு போனது. என் இதயம் நின்று, மீண்டும் இயங்கத் தொடங்கி இருந்தது. “இஞ்சாவப் பக்கத்தாலை ஒருத்தரும். வரேல்லைப் போல கிடக்குது” சிங்களத்தால் ஒருவன் பெரிதாகச் சத்தமிட்டான்.

“எல்லாம் ஏன்” மீண்டும் அதே

வெளுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. நேற்று மதியம் குடித்த தண்ணீருக்குப் பிறகு வாய்க்குள் எதுவுமே செல்லவில்லை. நா வரண்டு, பசியும் மெல்ல மெல்ல எட்டிப்பார்க்கத் தொடங்கியது. காட்டுத் தடிகள், முள்ளுகள் கீறிக் கீறி இரத்தமும் கசிந்து கொண்டிருந்தது. இன்றும் தண்ணீர் கிடைப்பதற்குரிய எந்தவித அறிகுறிகளையுமே காணவில்லை. உண்பதற்கு காட்டுப் பழங்கள் கூட கண்ணில் எத்துப்படவில்லை. ஆயினும் நடந்துகொண்டேயிருந்தோம். பசுவும் சாய்ந்து இரவும் படர்ந்தது.

களைப்பு, சோர்வு, அசதி மூன்றும் சேர்ந்து இனி நடக்க முடியாது என்ற நிலைக்குத் தள்ள அப்படியே ஓர் இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டோம். மாறி மாறி மூவருமாக சாவற் கடமையை முடித்து விட்டு, அந்த அதிகாலையின் சுறுசுறுப்பில் நாங்களும் உற்சாகமாக நடக்கத் தொடங்கினோம்.

ஆனால், எவ்வளவு தூரத்திற்கு எம்மால் நடக்க முடியும்? எச்சிலைக் கூட்டி உயிழக்கூட நாவில் நீர் சுரக்க மறுத்தது. பசியால் வயிறு சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. கால்களுக்கோ தென்பிருக்கவில்லை. ஆயினும் எம் கால்கள் நடந்து கொண்டேயிருந்தன. நீண்ட நேரம் நடந்திருப்போம். ஒளியிளந்த கண்களுக்கு ஒளியாய் அது தெரிந்தது.

“அது.....அ.....து.....

விளாங்காய்கள் தானே.”

“ஓம் இளநங்கை. அது விளாங்காய்தான்”

கால்களுக்கு எங்கிருந்தோ வேகம் கிடைத்தன. கிட்டவாகச் சென்று பார்த்தபோதுதான் அது அப்போதுதான் காய்க்கத் தொடங்கியிருக்கின்ற வெறும் பிஞ்சு என்பது தெரிந்தது. என்றாவும் எங்களுக்கு அந்த விளாங்காய்கள் அமுதமாக இருந்தது.

ஏற்கனவே வரண்ட தொண்டை அடைக்க அடைக்க உண்டோம். எங்கள் சட்டைப் பைகளுக்குள்ளும் நீர்ப்பிக்கொண்டு மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினோம். நெஞ்சு பொறுத்தது. தொண்டைக் குழிக்குள்ளால் பேச்சு வர மறுத்தது. கைச் சைகைகள் மூலம் நாம் பேசிக் கொண்டோம். எங்கள் நிலைமை புரிந்ததாலோ என்னவோ, மேற்கு வானம் இருளத் தொடங்கியது. சுற்று நேரத்துக்குள் பெருத்த இடி மின்னலோடு மழை கொட்டத் தொடங்கியது. எங்கள் உள்ளங்களில் ஆயிரம் சிட்டுக்கள் சிறகடித்துப் பறந்தன. தண்ணீர்த் தாகம் தீர மரங்களில் இருந்து வடிந்த நீரை ஏந்தி ஏந்திக் குடித்தோம். நனைந்து நனைந்தே மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினோம். மீண்டும்

இருள் சூழத்

தொடங்கியிருந்தது.

ஆனால் மழையோ

விட்டபாடில்லை. எங்கள்

கால்களுக்கும் ஓய்வு

தேவைப்பட்டது.

ஓய்வுக்காக அமர்ந்தோம்.

நடக்கும்போது தெரியாத

குளர் இப்போது

உடல்களை விறைக்க

வைத்தது. பல்லோடு

பல்லுக் கிட்டியது.

எப்படியும் இதை

அனுபவித்துத்தான்

தீரவேண்டும்.

பள்ளி

நாட்களின் ஞாபகம்

மெல்ல எட்டிப்பார்த்தது.

‘திசை தெரியாத காட்டிலே

ஓர் நாள்’ கட்டுரை

எழுதுவதற்காக ஆசிரியர்

தலைப்புத் தந்தபோது

எவ்வளவு கஷ்டப்பட

வேண்டி இருந்தது. இப்ப அதையே அனுபவிக்கிறம். இந்தத் துன்பங்களுக்கு மேலாலை துன்பங்களை அனுபவித்தபோதும், எவ்வளவு வைராக்கியத்தோடும் உறுதியோடும் இருக்கிறமெண்டால், தன்னம்பிக்கையையும் விடாமுயற்சியையும் ஊட்டி வளர்க்கிற அண்ணாதானே...

அண்ணா என்றதமே உடலில் ஒரு நம்பிக்கை ஓளி பிறந்தது. தூரத்தே யானைகளின் பிளிறல் ஒலி, வனவிலங்குகளின் சத்தம், ஆந்தைகளின் அலறல் ஒலிகள் எல்லாம் சேர்ந்து பயமுறுத்தின. இது அவைகளின் வாழிடம்தானே. அவைகளுக்கு தங்கடை இடத்தில் வாழாதுக்கு சுதந்திரம் இருக்குத்தானே. நாங்கள் சகித்துக்கொள்ளவேண்டும். மழை இப்போது முற்றாகவே விட்டிருந்தது.

இயற்கை தன் வேலையில் கண்ணாக இருந்தது. வானம் வெழுத்தது. மனதில் தெம்பு இருந்தது. ஆனால் கால்களுக்கு மட்டும் எதுவும் செய்யச் சக்தி இல்லை. ஒரு அடிகூட எடுத்து வைப்பது கடினமாக இருந்தது. எப்படியும் நடந்தே ஆகவேண்டும். “என்னாலை இனி ஏலாது” கலையமுதனால் முற்றாக நடக்கமுடியவில்லை. “கலையமுதன்! இன்னும் கொஞ்சத்தூரத்துக்க பாதை பிச்சிவம். அங்கால எங்கட முகாம் எல்லாம் இருக்கும் பிறகு எங்களுக்கு ஒரு கஸ்ரமும் இராது” மனதிற்கு உற்சாகத்தைக் கொடுக்க முயன்ற வெற்றியும் பெற்றோம். ஆனால் எங்கட தூரதீஸ்டம்.... இவ்வளவு நாளும் நாம் நடந்ததற்குக் கூடப் பலன் இல்லாத முடிவாக இருந்தது. காட்டில் பாதைகள் திசைகள் புரியாததால் மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்த இடத்திற்கே வந்து சேர்ந்தோம். மனதில் நம்பிக்கை முத்தடிவையாக இல்லாது போனது.

(15^{ம்} பக்கம் பார்க்க)

வடக்கு, கிழக்கில் ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகால யுத்தம் நடந்தது. இந்தத் தொடர் யுத்தத்தினால் அதிகளவில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் கல்வியறிவற்ற கிராமிய மக்களே. இவர்கள் நாளாந்தம் எதிர்கொள்ளும் இராணுவ அச்சுறுத்தலினால் தமது உடலையும், உணர்வையும் குறுக்கிக் கொண்டு வாழப்பழகியவர்கள். தமது குடும்ப உறவினர்களைப் பறிகொடுத்தது மாத்திரம் அல்லாமல் தனிப்பட்ட பல கொடுமைகளையும் அனுபவித்தவர்கள். இந் நிலையினை மட்டக் களப்பு கிராமிய மக்கள் அதிகம் அனுபவித்தவர்கள் என்று சொல்லலாம். இவர்களிடம் இதைப் பற்றி என்ன கேட்டாலும் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டு அழுகை வந்து முட்டும். அதனை அடக்க நெற்றி நரம்புகள் புடைத் தெழும்பும். கண்ணீர் மள மள வென்று வழிநீங்கும்.

போரானது ஒட்டுமொத்த சமூகத்தினரையும் பாதிக்கின்ற போதும் இதன் விளைவு அதிகமாகப் பெண்களையே பாதிக்கின்றது. எப்படி என்கிறீர்களா?

எமது சமூகத்தில் பெண்கள் ஆண்களில் தங்கி வாழ்பவர்கள். தமது ஆண் துணையினை இழப்பதன் மூலம் கதியிழந்து போகின்றனர். வருமானத்துக்கு வழியில்லாது போவது என்பதோடு பாதுகாப்பற்ற நிலைக்கும் அவர்கள் தள்ளப்படுகின்றனர். ஒரு தாயானவர் தான் பெற்ற பிள்ளையினை உயிர்ப்பலி கொடுக்க நேரிடும் போது மிகவும் துவண்டுபோகிறார்.

மேலும் பாதுகாப்பு நடவடிக்கையின்போது பெண்கள் மீது நிகழ்த்தப்படும் பாலியல் பலாத்காரம், இம்சைகள் போன்றன அவளது உடலை மாத்திரமல்ல முழு ஆளுமையையும் சிதைக்கின்றது. சில வேளைகளில் பலாத்காரம் புரிந்தவர்களால் கொடுமான முறையில் அவள் கொலை செய்யவும்படுகிறாள். இதனைவிட யுத்த காலத்தில் ஏற்படும் இடப்பெயர்வுகளும் பெரும்பாலும் பெண்களையே பாதிக்கின்றது. ஒரு சமூகத்தில் வாழும் பெண், தான் வாழும் அயலவர்களுடன் உறவாடி அவர்களின் நன்மை தீமைகளில் பங்கெடுத்து உதவி புரிந்து, சுற்றாடலில் மரஞ்செடிகளை நாட்டி, அவற்றினைப் பராமரிப்பதுடன், ஆடு, மாடு, கோழி என்பவற்றினை வளர்த்து அவற்றுடன் மகிழ்ந்து சூழவுள்ளவற்றுடன் ஒரு உறவாட்டத்தினை, பற்றுதலினைக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இவ்வாறு வாழ்ந்தவர்கள் பிடிங்கியெறியப்பட்டு, இன்னோரிடத்தில் வாழ நிப்பந்திக்கப்படும்போது அவர்கள் பெரும் பின்னடைவுகளைச் சந்திக்கின்றனர்.

இதனைக் கருத்தில்கொண்டு

இவ்வாறாகப் பாதிப்புற்ற கிராமிய மக்களை மேம்படுத்தும் வகையிலும், அவர்களை இப்பாதிப்புக்களிலிருந்து மீட்டெடுக்கும் பணியிலும், மேற்போந்த விடயங்கள் பெண்களைப் பாதிக்காத வகையில் இவற்றினை எதிர்கொள்ளும் வகையில் பெண்களது உடல், உள ஆளுமைகளை வளர்த்தெடுக்கும் நோக்கோடு தமிழீழ பெண்போராளிகள், பல செயற்பாடுகளில் இறங்கியுள்ளனர்.

இதன் முதல்கட்டமாக கடந்த

நீளப்படம் தாங்கிய ஊர்தியொன்று நகர்ந்தது. அவ்வூர்தியில் பெண்ணொருவர் காதையரால் தாக்கப் படுவதும், பெண் போராளிகள் அரசியல், சட்டம், மருத்துவம் எனப் பல்வேறு பரிமாணங்களில், பல துறைகளில் வளர்ச்சி கண்டதைக் காட்டும் உருவங்கள் நிறுத்தப் பட்டிருந்தன. ஊர்வலத்தின் பின்னே அணிவகுத்துச் சென்ற பெண்கள் சிவப்பு, மஞ்சள் கொடிகளைத் தாங்கியபடி,

பொறுப்பாளர் பாணுகா தலைமையில் நடைபெற்ற மாநாட்டில், தமிழீழ அரசியல்துறை மகளிர் பொறுப்பாளர் தமிழினி அவர்கள் உரையாற்றினார்.

“பெண்களாகிய நாம் விடுதலை அடைவதற்கு இந்த ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் நல்ல சந்தர்ப்பத்தினைப் பெற்றுத்தந்துள்ளது. சமூகத்தில் மாற்றங்கள் இயல்பாக நடக்கின்றன. ஆனால் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் மூலம் இது விரைவுபடுத்தப்படுகிறது. எமது

போராட்டம் ஒரு சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த விடுதலையினை இலக்காகக் கொண்டது. எமது தேசம் விடுதலை அடையும் போது பெண்களும் விடுதலை அடைந்திருக்க வேண்டுமென எமது தேசியத் தலைவர் கூறிய தற்கிணங்க ஒவ்வொரு பெண்ணும் தான் தான் உள்ள நிலைமையிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டும்” என்று கூறிய தமிழினி அவர்கள்,

“பிற்போக்கான, குறுகிய சிந்தனைகளுக்குள் கட்டுண்டு கிடக்காமல் அதனைத் தகர்த்து வெளியே வரவேண்டும். விலங்குகள் எமது கைகளில்

இல்லை, ஆண்கள் இதனை வைத்துக் கொண்டிருப்பதுமில்லை. விலங்குகள் இருப்பது எங்கள் மனங்களுக்குள் தான். அதனை நீக்கி உங்களைத் தயார் செய்யுங்கள். நீங்கள் வெளி வருவதோடு உங்களைச் சூழவுள்ளோரும் இத்தகைய தடைகளிலிருந்து வெளி வர உதவி செய்யுங்கள்” என விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைந்து கொண்டு தான் பெற்ற ஆளுமை வளர்ச்சியினை பலர் காணும் வகையில் தனது உரையில் வெளிப்படுத்தி, மக்கள் மனங்களைத் தட்டி எழுப்பினார்.

“உயர்ந்தவர்கள் நாம் எல்லோரும் உலகத் தாய் வயிற்றுமைந்தர் நசிந்து இனிக் கிடக்க மாட்டோம், நாமெல்லாம் நிமிர்ந்து நிற்போம்”

என்ற கோசங்களை எழுப்பியபடி நகர்ந்தனர். கைகளில் இருந்த கொடிகள் வானத்தினை அறைந்து கேள்வி கேட்பது போன்று வீறாப்பாய் அசைந்தன. இவர்களை உசாரடையச் செய்யும் பணியினை அரங்க செயற்பாட்டுக் குழுவின் நிறைவேற்றி வந்தனர்.

ஊர்வலமாக வந்தவர்கள் ஏந்தி வந்த பதாகைகளில் “பெண்ணே நீ விழித்தெழு, அடிமையில்கலை என்பதை உலகுக்கு உணர்த்து” “அன்று பூங்கொடியென்று இலக்கியம், இன்று தேசத்தின் புயலாக்கியது வரலாறு”, “துணிந்து எதிர்கொள்! தடைகள் நிச்சயம் தகரும்!!”, “பெண்குலமே அணி திரண்டு சமுதாய மாயையினை உடை!”, “பெண்ணே நீ பூவையர் அல்ல, பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணாய்ப் புறப்படு”, “பெண்களை வார்த்தெடுக்காதீர்கள், புதிய சிந்தனைகளுடன் வளர்த்தெடுங்கள்” போன்ற வாசகங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

இவ்வணி இசை நடனக் கல்லூரி வளாகத்தைச் சென்றடைந்தவுடன் பெண்கள், போராளிகள் அணி வகுத்து நிற்க ஈகச்சுடரேற்றல், தேசியக் கொடியேற்றல் வைபவங்கள் இடம் பெற்றன. இந்நேரம் அனைவரும் மிகவும் எழுச்சி பூர்வமாக பங்கு கொண்டதனைக் காணமுடிந்தது.

இதனைத் தொடர்ந்து மட்டு-அம்பாறை மாவட்ட மகளிர்

இதுவரை காலமும் மட்டக் களப்பு மாவட்ட அபிவிருத்திப் பணியில் பல்வேறு அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் ஈடுபட்டிருந்தது. எனினும் இவ்வேலைத் திட்டங்கள் பலவும் பிச்சைக்காரரிடம் கொள்ளை அடித்த கதையாய் முடிந்து போக, இம் மக்களுக்கு யாரிலும் பூரண நம்பிக்கை கொள்ளும் மனோநிலை இருக்கவில்லை.

நர்மதா

ஆனால் எமது சமூகத்திலிருந்து ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைந்து கொண்டு தம்மை வளர்த்தெடுத்துக் கொண்டவர்கள், பெண்களின் உடல், உள ஆளுமைகளின் எல்லைகளைத் தொட்டுக் காட்டியவர்கள், நாட்டுக்காக, மக்களுக்காக உயிரையும் கொடுக்கத் தயாராகியவர்கள், பல தியாகங்களைச் செய்தவர்கள். இவர்கள் சமூகத்தளத்தில் வந்து, முன் மாதிரியாக பெண்கள் மேம்பாட்டில் ஈடுபடு

கிறார்கள், பொது மேடைகளிற்கு வருகிறார்கள். இதனால் மக்கள் புத்துணர்வுட்டப்பட்டனர். நம்பிக்கை கொண்டனர்.

முதல்நாள் நிகழ்வின் நிறைவாக “பெண்களும் தமிழீழச் சட்டமும்” என்ற தலைப்பில் தமிழ்க்கவி அவர்கள் கருத்துரை வழங்கினார். இவரது உரை சட்டரீதியாக தமிழீழச் சட்டம் பெண்களுக்கு வழங்கும் பாதுகாப்புப் பற்றிய விளக்கங்களை அளித்தபோது,

அது கூடியிருந்த பெண்களில் ஏற்படுத்திய உற்சாகத்தினை வெளிப்படையாகவே அவதானிக்க முடிந்தது.

ஒல்லாந்தர் காலத்திற்கு முன்பு தமிழரிடம் தேச வழமைச் சட்டம் என ஒரு சட்டம் இருந்ததை நினைவுபடுத்திய அவர், அதனை யொட்டியே தமிழீழச் சட்டம் எழுதப்பட்டதாகவும் குறிப்பிட்டார். எனினும் அதிலுள்ள பல விடயங்கள் இன்னும் மாற்றப்படாமல் இருப்பதனையும் அவர் சுட்டிக் காட்டினார்.

தமிழீழச் சட்டத்தில் பெண்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, தமிழீழச் சட்டத்தில் இருந்த பல விடயங்களை அறிந்திராத பலரும் பெரிதாக கைதட்டி ஆரவாரித்தனர். தமிழ்க்கவி அவர்கள் பெண்கள் விடயத்தில் மேலும் திருத்தப்பட வேண்டிய சில விடயங்களையும் சுட்டிக் காட்டினார்.

‘உதாரணமாக, ஒரு தாய் ஏலவே இரண்டு, மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றுள்ள நிலையில், இன்னுமொரு குழந்தையைப் பிரசவித்தால் தன்னால் பராமரிக்க முடியாத நிலையிலும், வறுமையிலும் கருச்சிதைவினையும் 90 நாட்களுக்குள் செய்வதாக இருந்தாலும், கணவனின் மனவிருப்பையும் பெற வேண்டும் என்கின்ற தன்மை தமிழீழச்சட்டத்திலும் உண்டு.

இதுபோலவே மேலும் திருத்தப்படவேண்டிய சில விடயங்களை ஆழமாக விளக்கினார்.

இக்கருத்தரங்கில் மிகவும் விறுவிறுப்புடன் பங்கு பற்றிய பெண்கள் தம்முடன் சம்பந்தப்பட்ட பல விடயங்களை எழுதிக் கொடுத்து தமிழீழச்சட்டத்தில் இதற்கு கொடுக்கப்படும் விளக்கம் பற்றியும் அறிய முனைந்தார்கள். இம்மாநாட்டில் இரண்டாம் நாள் நிகழ்வில் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக ‘பொருளாதார கைத்தொழில் வளர்ச்சியில் பெண்கள்’ எனும் தலைப்பில் கருத்தரங்கு நடைபெற்றது. இக்கருத்துரையினை திரு கோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள வடக்கு, கிழக்கு மாகாண தொழிற் திணைக்கள அதிகாரி செல்வி கௌரி அவர்கள் வழங்கினார்.

பெண்களின் ஊதியம் பெறுவதற்கான உழைப்பு அதிகாரிக் கப்படவேண்டும் என குறிப்பிட்ட இவர்,

சிறு கைத்தொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபடாது மிகவும் அசிரத்தையாக பெண்கள் இருப்பது பற்றிக்

ஆசிரியர் கையாள்கைகள் எல்லாம் பெண்களை சற்று பலவீனமானவளாக உருவாக்குகின்றன” என்றார்.

இதனைவிட பெண்களுக்கு நடாத்தப்படும் சடங்குகள் பெண்களை பலவீனமானவளாக உருமாற்றுகின்றன. எமது வாழ்வில் உள்ளவற்றை நாம் மூன்றாவது கண் கொண்டு பார்க்காத பல விடயங்களை இலகுவாக இவர் எடுத்து விளக்கினார். இதனை மிக சுவாரசியமாக அனைவரும் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததுடன், தமது வாழ்க்கையில் இவற்றினைப் பொருத்திப் பார்த்துக் கொண்டனர்.

குறிப்பிட்டார். இக்கருத்தினை ஏற்றுக் கொள்ளாத கிராமப் பெண்கள் சிலர் மிகவும் ஆக்ரோசமாக அவருடன் வாதிட்டனர்.

“நம்ம என்னத்தைச் செஞ்சாலும் அதைவிடக் முடியிறதில்லை. நம்ம செய்யிறத பெரிசா எடுக்கிறாங்க இல்ல. கொழும்பிலிருந்து வாறதைத் தான் வாங்கிறாங்க. இதுக்கு என்ன சொல்லுறியள் நமக்கு” என சிறு கைத்தொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு தோற்றுப் போன, சந்தை வாய்ப்பற்ற கிராமியப் பெண்கள் மனம் நொந்து கொண்டனர்.

உண்மையில் தற்போது உள்ளூர் உற்பத்தியாளர்களை சற்றும் நிமிர முடியாமல் அடித்துக் கொண்டு வரும் அலைபோல மேலைத்தேய உற்பத்திப் பண்டங்கள் வந்து சேர்கின்றன. இவைதான் சிறந்த பொருட்கள் என்ற மாயையும் எம் மிடத்தில் நிறையவே உள்ளது. பக்கவிளை வில்லாத, எம்மைத் தங்கிவாழச் செய்யாது நடைபெறும் நம்பகரத்தனமான உள்ளூர் உற்பத்திப் பொருட்களை விட்டு விட்டு, மேலைத்தேய நாடுகளுக்கு வாரி வழங்குகின்றோம். அத்தோடு மிகப் பெரிய வியாபாரக் கம்பனிகள் இக் கிராமிய மக்களையே இலக்காகக் கொண்டுள்ளனர். ஏனெனில் இவர்களே இலகுவில் ஏமாறக்கூடியவர்கள். சிறு சலுகைகளைக் கண்டும் மனம் நிறைபவர்கள்.

இவர்கள் தற்சார்பு நோக்கிய வாழ்வில் இறங்காவண்ணம் இவர்களை சுரண்டிப் பிழைப்பவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இவை தொடர்பான விழிப்புணர்வுக் கருத்தரங்குகளை கிராமிய மட்டத்தில் முன்னெடுப்பது மிக இன்றியமையாதது ஆகும்.

இதனையடுத்து பெண்கள் கல்வி பற்றிப் பேசிய திருமதி பத்மினி சிதம்பரநாதன் அவர்கள், “கல்வி என்பது கருவிலேயே ஊட்டப்படுகிறது. ஒரு பிள்ளை பிறந்தது முதலே ஆண், பெண் இருபாலாரையும் வளர்க்கும் முறைகளில் வேறுபடுத்துகிறார்கள். பாடசாலை சென்ற பின்பும்கூட பாடப்புத்தகங்களில்,

இவற்றுடன் முக்கியமாக பெண்கள் சுகாதாரம் பற்றிய கருத்தரங்கினை வைத்தியகலாநிதி எழுமதி கரிகாலன் அவர்கள் நிகழ்த்தினார். இவர் குறிப்பாக மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் சிசு மரணவீதம் அதிகரித்து வருவதாகவும், கர்ப்பிணிப் பெண்களின் சாவு அதிகரித்து வருவதாகவும் கூறிய இவர் கர்ப்ப

தினராலும் நிகழ்த்திக் காட்டப்பட்டன.

இவை யாவற்றிலும் போரினால் ஏற்பட்ட இழப்புகளும் கிராமியப் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் வாழ் வியற் பிரச்சினைகளும் வெளிவந்தன. மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட பெண்கள் அனைவருக்கும் சாப்பாடு தங்குமிடம் என்பன செய்து கொடுத்ததினால் மூன்று நாட்களும் முழுத் தொகையினரையும் காண முடிந்தது.

மாநாட்டின் இறுதி நாள் பெண்கள், அனைவரும் மிக உற்சாகமாக, புதிய வேகத்துடன் காணப்பட்டனர். தமிழீழ அரசியல் துறை மகளிர் பொறுப்பாளர் தமிழினி மாநாட்டின் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினார். காலாதி காலமாக சமூக பிற்போக்குத் தனங்களில் கட்டுண்டு போயுள்ள பெண்களை அத் தளைகளிலிருந்து விடுவித்து விழிப்புணர்வு கொண்ட பெண்களாக மாற்றுதல், பெண்களது தனித்துவமான ஆற்றல்களை இனங்கண்டு அவர்கள் அத்துறையில் உச்சநிலையினை அடையுமுகமாக வழிப்படுத்தல், தாயகத்தின் ஒவ்வொரு கிராமத்தையும் பொன் கொழிக்கும் பூமியாக மாற்றும் சமூக மேம்பாட்டுப் போராட்டத்தில் பெண்களும் சமபங்கு எடுத்தல், பெண்கள் தம்மைத் தாமே பாதுகாக்கத் தக்க வகையில் தீர்மானம் எடுக்கும் திறன் கொண்டவர்களாக அவர்களது உடல், உள ஆளுமைகளை வளர்த்தெடுத்தல், தாயகத்தை மீட்டெடுப்பதற்கான தேசிய எழுச்சியில்

அனைத்துத் தமிழீழப் பெண்களையும் அணிதிரட்டுதல். போன்ற தீர்மானங்கள் அங்கே நிறைவேற்றப்பட்டன.

காலத்தில் பெண்கள் கைக் கொள்ள வேண்டிய நடைமுறைகள் பற்றி விளக்கினார். அத்தோடு இளவயதுத் திருமணத்தினையும் தவிர்க்க வேண்டும் என அழுத்திக்கூறினார். இதுதொடர்பான துண்டுப்பிரசுரம் ஒன்றும் அங்கே விநியோகிக்கப்பட்டது.

இவற்றினைவிட இம்மாநாட்டில் கலை நிகழ்வுகளும் இடம் பெற்றன. ‘மாதொரு பாகம்’ என்ற குழந்தை ம.சண்முகலிங்கத்தின் நாடகம். மட்டக்களப்பு மாவட்ட மக்களாலும், பாடல் அபிநயம் அம்பாறை மாவட்டத்தினராலும், ‘காலத்தின் மாற்றங்கள்’ நாடகம் இசை நடனக் கல்லூரியினராலும், ‘உணர்வுகள் ஊனமாகக்கூடாது’ கவிதை திருமலை மாவட்டத்தினராலும் தாய்மை வில்லுப் பாட்டு அம்பாறை மாவட்டத்தினராலும், ‘ஒரு விடியலின் மாற்றங்கள்’ நாடகம் யாழ் மாவட்டத்

இறுதி நாளன்று மிகவும் உசாரடைந்திருந்த மக்கள் இம்மாநாடு இன்றுடன் நின்று போய்விடக்கூடாது, எமது மண்ணை நாமே மீட்டெடுப்போம் இனி ஒரு யுத்தம் வந்தால் நாங்களும் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடவும் தயங்க மாட்டோம் என கோசமெழுப்பினர்.

இதுவரை நடைபெற்ற சமூக மேம்பாட்டுப் பணிகள் எல்லாவற்றிலும் விட இந்தச் சமூகமேம்பாட்டுப் பிரிவினரை மக்கள் பெரிதும் நம்புவதாக தனிப்பட கருத்துக்களைத் தெரிவித்தனர். இதனை நடைமுறைப்படுத்துவார்கள் என தாம் நம்பியவர்களை வாயார அவர்கள் வாழ்த்தினார்கள்.

நெஞ்சு பதறும் வீச்சில்
கால்கள் நடை மறந்து பின்னிக்
கொள்ளும் காலங்கள் அவை.
பிறந்த வீடும் வளர்ந்த
மண்ணும் சும்பிட்ட
கோயிலும் கூட எம்மைப்
பாதகாக்க முடியாத பரிதாப
காலங்கள் அவை. கண்ணீரும்
செந்நீரும். இந்த தமிழ்
மண்ணை ஆக்கிரமித்த
கொடுரமான காலங்கள் அவை.
இக்காலத்து காலங்களில்
இந்தச் சம்பவமும்
இடம்பெறுகிறது.

வாழ்வும் வறுமையும்.
குழைந்த அன்பும்
இழையோடும்
சிறிய
கிராமத்தான்
குமாரபுரம்.
1996ஆம்
ஆண்டு மார்ச்
மாதம்
பதினேராம் திகதி
அங்கிடம்பெற்ற வெளி
நாய்களின்
கொர்ப்புச்சுக்கு இரையான 28
தமிழர்களில் இவரும் ஒரு
தமிழிச்சி.
இவள் கதையை அவள் தாய்
எமக்குக் கூறுகையில்...

என்ட பிள்ள
காலையில் வீட்ட இருந்தவள்.
மதியத்திற்குப் பிறகு
கிளவெட்டிக்கு சிறியதாயினர்
மகனோட (அவன் இவளுக்கு
தம்பியார்) பின்னேரம்
மசனக்கு சயிக்கில் போய்க்
கொண்டிருக்கக்கை. வெடி
கெட்டது தகப்பன்
கிளவெட்டிக்குத்தான்
வேலைக்குப் போனவர்
அவருக்குத்தான் வெடி
பட்டிட்டு என்றுதான் பிள்ளை
நின்றவள். போயிருந்தாப்
போயிருக்கலாம்.
இந்தப்பிள்ளை வெடிகெட்க
வீட்டுப் போய்
தம்பியாரோட ஒரு சின்ன
கடைக்க ஒளிஞ்சுகொண்டு
நின்றிருக்கு. அந்தக் கடையை
முத்தண்ணன் கடை என்று
சொல்லுறது. அது இப்ப மூடி
அப்படியே கிடக்கு.
இந்தப் பிள்ளைகளோட
வேலாயுதம் என்று எங்கட பின்
வீட்டில் இருக்கிறவரும்
சேர்ந்துதான் படுத்தக்
கிடந்திருக்கிராங்க. அப்ப
அந்தப் பிள்ளை சொல்லியிருக்கு
“மாமா எங்கனையும்
கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ”
என்று. நாளை மணிக்கு
தொடங்கி வெடி அஞ்சரை
வரையும் கெட்டது.

கதைவீளம்பி

இவர்கள் எல்லாம்
குமாரபுரத்திற்குப்போய்
வெட்டிக் குத்தி
கொத்திப்போட்டு வந்து
இந்தக் கடையை உடைச்சி
சோடா எடுக்கப்

போயிருக்கிராங்க. அப்ப
ஒளிஞ்சிருந்த பிள்ளையினரை
கால் மிதிபட பிள்ளைகளை
இழுத்திருக்கிராள்.

அப்ப ஆமிக்காரன்
வேலாயுதம் என்பவரையும்
புள்ளியையும் கால்வ புடிச்சி
இழுத்திருக்கிரான் அவன்
ஆம்பிளைதானே
பறிச்சுக்கொண்டு
ஒடிற்றான். புள்ள
அம்பிட்டுப்
போச்சு.
அப்ப என்ட

பிள்ள 'ஐயா
நான் தம்பியோட
மசனக்கு வந்தனான்.

என்னைய ஒண்ணும்
செய்யாதீங்க' என்று
கத்திச்சாம். 'அப்ப எங்க
தம்பி?' என்று
கேட்டானாங்களாம். புள்ள
வாங்கிற்கு கீழ
காட்டினாளாம். ஒடிப்போய்
அவனையும் கழுத்தில் புடிச்சு
இழுத்துக்கொண்டு ஒரு
பாலைமரத்திற்குக்கீழ
தள்ளினாங்களாம். பொடியன்
முதுகில் சப்பாத்து காலோட
ஏறி ஒருத்தன் தள்ளினானாம்.
பெடியன் கத்திக் குழற வெடிய
வச்சிட்டு தூக்கி
வீசிட்டுப்
போனாங்களாம்.
இவள் பிள்ளை
ஆறு பேர் கத்திக்
கத்த ரோட்டாவ
இழுத்துக்
கொண்டு
போனாங்களாம்.
புள்ள 'ஐயோ
அம்மா' என்று
குழறின சத்தம்
ஒளிஞ்சுகொண்டு
நின்ற
சனத்திற்குக்
கெட்டதாம்.
வெடிச்சத்தம்
எல்லாம் ஒஞ்சி
இரவு வெளியில்
போக ஏவாது.
விடியது விடியது
என்ன. நாங்க

பிள்ளைகள் தோடிப் போனம்.
பாலை மரத்திற்குக் கீழே
பெடியன் கிடந்தான்.
பெடியன் வெள்ளை உடுப்பு
உடுத்தியிருந்தவன் இரவு
ஒன்பது மணிக்குப் பிறகு
பெஞ்சு மழையால எல்லா
இடமும் தாடாத்தியாய்ப்
போயிட்டு பிள்ளை
ரத்தமெல்லாம் தண்ணியோட
ஒடி வெள்ளைச்
சட்டையெல்லாம்
காவிநிறத்துக்கு வந்திட்டு.
பிள்ளைக்கு உயிர் இருந்தது.

பிள்ளை தூக்கிட்டு “எங்கப்பா
அக்கா” என்று கேட்க.
ஆமிக்காரர்கள் கையில
புடிச்சு இழுத்துக்கொண்டு
போனார்கள் என்று பிள்ளை
சொன்னான்.

அப்ப நாங்கள்
தோடிப்போனம்.

வீதியெல்லாம்
முழுக்கத் தோடினம்.

இவ். அப்ப நாங்கள்
வீட்டு நல்லா உள்ள
தோடிப்போனம். அப்ப அதாவ
வந்த யோகேந்திரம் என்ற
ஒருவர் சொன்னார்.
“மீன்காமத்துப் பிள்ளை ஒண்டு
அந்த பாழ் வீட்டுக்க
கிடக்குது. போய்ப் பாருங்க”
என்று அவருக்குத் தெரியும்
என்ட பிள்ளை எண்டு. ஆனா
அவர் என்ட பிள்ளை எண்டு
சொல்லவ.

வயலுக்குள்ளாவ போய்
அந்தப் பாழ் வீட்டப் பார்த்தா
என்னுத்தப் பார்க்கிற. வலது
பக்கத் தந்தம் (மாம்பகம்)
அப்படியே இவ். (தாயின்
உதடுகள் துடித்தன. கண்கள்
சிவந்து. கை கால் நடுங்கி.
குரல் தடுமாறி சத்தங்கள்

மழைக்கு நனைஞ்சு ஊதி சதை
சதையா பூத்து
தொங்கிக்
கொண்டிருந்தது.
தொடையெல்லாம்
கத்தியால
குத்திக்
குத்திக்
கிடந்தது.
சதையும்
இரத்தமும்
கட்டிகட்டியாக
தொங்கித் தொங்கி
கிடந்திச்சி. புள்ள
போட்டிருந்த

உள்ளுடுப்பு ஒன்றும் இல்லை.
கீழிஞ்சிருந்த சட்டைய
மட்டும் போட்டிருந்தானாங்க.
பிள்ளையிட உடம்பில
குத்துப்படாத இடமே இவ்.
இரத்தம் கட்டி கட்டியாக
கிடந்தது. இதக்கு மேல
என்னாவ இதப்பார்க்க
முடியெல்ல. நான் கத்திட்டு
விலுந்திட்டன்.
ஆல்பத்திற்கு கொண்டுபோக
முன்னம் தென்ன மட்டையால
தான் என்ட பிள்ளை மூடி
வச்சிருந்தாங்க. இதற்குப்
பின் தாயின் உடல் குழங்க
விக்கலும் வெடிப்புமாய்
நீண்ட நேரம் அழுதார்.
எங்களின் இதயமும் அதிர்ந்து
கண்களில் நீர்
ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

உடனே
பார்த்ததற்குப் பிறகு நான்
பிள்ளை உடம்பப் பார்க்கவ.

கிடந்த நிலையைப் பார்க்க
ஏவாம நான்தான் சட்டன்
என்று சொன்னவன்.
இவ்வளவுபேர்
கொடுமைப்படுத்தி குத்தி
வெட்டிக் கீறி என்ட பிள்ளை
சாகாமல் உயிரை இழுத்து
இழுத்துக் கிடந்தாளாம்.
அதாவதானாம் சட்டதாம்.
(மீண்டும் விக்கலுடன் நிறைய
நேரம் அனைவரும்
அழுதோம்)

மூன்று நாளைக்குப்
பிறகுதான் பிள்ளை உடம்பை
ஆல்பத்திரியால தந்தவங்க.
அதவும் பெட்டி
‘சீல்’ பண்ணித்தான்
தந்தவங்க.

இப்ப நினைச்சாலும்
வயிரெல்லாம் பத்தி எரியுது
மோன. இவள் சரியான
குழப்படி. தகப்பனாவ ஒரே அடி
வாங்குவான். வயதுதான்
பதினைந்து. ஆள் நல்ல
தோற்றம். போகாத எண்டு
சொல்லுற இடத்திற்குத்தான்
போவான். செய்யாத எண்டு
சொன்னால் வாயடிப்பான்.
ஒரு தடவை இப்படித்தான்
தகப்பன் வீட்ட சுத்திச் சுத்தி
ஓட்டங்காட்டினவன்.
எங்களிட்ட நல்லா அடி
வாங்கியிருக்கிரான்.
சாருறதுக்குத் தானோ
என்னவோ சரியான
துடினாயிருந்தான். பாவம்
இருக்கக்குள்ளயும் எங்களால்
வதைபட்டான். சாகக்குள்ள

கிரவு ஒன்பது மணிக்குப் பிறகு பெஞ்சு
மழையால எல்லா இடமும் தாடாத்
தியாய்ப் போயிட்டு பிள்ளை ரத்த
மெல்லாம் தண்ணியோட ஓடி வெள்ளைச்
சட்டையெல்லாம் காவி நிறத்துக்கு
வந்திட்டு. பிள்ளைக்கு உயிர் இருந்தது.
பிள்ளை தூக்கிட்டு “எங்கப்பா அக்கா?”
என்று கேட்க...

தொண்டைக்குள்ளே அடங்கி
அடங்கி எழுப்பியது. கண்ணீர்
ஒடிக்கொண்டிருந்தது)
காதுக்கதான் வெடி
வச்சிருந்தானாங்க.
கன்னமெல்லாம். முகம். வாய்.
நெஞ்சு உடம்ப முழுக்க
கடிச்சி கடிச்சி நகத்தால
எல்லாம் கிழிச்சு
வைச்சிருந்தானாங்க. கை, கால்.
உடம்பு. தொட எல்லாம்
கத்தியால குத்திக் குத்தி
இருந்திச்சு. கையை கத்தியால
கிழிச்சி இருந்தானாங்க. அது

தகப்பன்தான் பார்த்தவர்.
தகப்பன் சொன்னவர்
‘பிள்ளை உடம்பப் பார்க்க
ஏவா. எல்லாம் கடிச்சுக் கீறி.
குத்திக் கிழிச்சி
வச்சிருந்தானாங்க’ என்று.

புள்ள குத்திட்டுப்
போன ‘கிளி’ அதில் விழுந்து
கிடந்தது. பிள்ளை வேற எந்த.
உடுப்பும். உள்ளுடுப்பும்
இருக்கல்.

கொட்டில் சாட்சி
சொன்ன ஆமிக்காரன். ‘பிள்ளை

என்ன கலர்ப்பட்டிருப்பான்
என தாய் மீண்டும் அழுதார்.

ஆலமரமாய் இந்த
மண்ணில் வாழ வேண்டியவள்
காற்றாய்ப் போனாள். அவளை
குதறிக் கடித்து துப்பிய
வெறிநாய்க் கூட்டங்கள்
இன்னும் அந்த மண்ணில்
அவள் கிராமத்தில் அவளது
வீட்டிற்கு முன்னால்
சுதந்திரமாக நடமாடுகின்றன.
எங்கள் மண்ணிற்கு
விகழைந்த கெடு இதுதான்.

★

அவள் மாதிரி ஒரு பிடிவாதக்காரியை, கோபக்காரியை, நினைத்ததைச் செய்யும் ஓர்மம் கொண்டவளை மிக அரிதாகத்தான் நீங்கள் எங்கேனும் கண்டிருப்பீர்கள். பார்த்தால் அப்படித் தெரியாது. மிக அமைதியாக ஒரு புன்சிரிப்போடு தலையசைப்பாள் அந்த மகாஅழுத்தக்காரி.

“நாங்களாக யோசிச்சுச் செய்யவேணும். வந்து சொல்லும் வரைக்கும், கேள்வி கேட்கும் வரைக்கும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது”

என்பாள். யாரும் சொல்வதற்கு முன்னாலேயே அதைச் செய்துவிடும் ஆற்றல் அவளிடம் இருந்தது. 82mm மோட்டார் பொறுப்பாளராக அவள் இருந்த காலங்களில் தன்னுடைய மோட்டார் அணிக் குரிய முன்னணி அன்றைய வேலை என்ன என்பதை தான் நிற்கும் பகுதிக்குரிய சண்டைப் பொறுப்பாளரிடம் கேட்டுக் கொள்வாள். அவர்களால் பணி தரப்படாத நாட்களில் தன்னுடைய அணியிலுள்ளவர்களுக்குப் படிப்பிக்கத் தொடங்கி விடுவாள். அடிப்படை விடயமான தமிழ், கணிதத்திலிருந்து அவர்களுக்குக் கட்டாயம் தேவையான வரைபடம், திசைகாட்டி, ஆயுதம் என்று அவளது கல்வித் திட்டம் பரவலானது. நாளாந்தம் பத்திரிகைச் செய்திகளை வாசித்து, கொழும்பு அரசியல் நிலைமையையும் அலசி ஆராய்வாள்.

ஆற்றலுள்ள ஓவியராகவும் அவள் இருந்தாள். ஆழமான கருத்துக்களைக் கொண்டதாக அவளால் வரையப்பட்ட அநேக ஓவியங்கள் ‘சுதந்திரக் காற்று’ களமுனை இதழின் அட்டையை அடிக்கடி அலங்கரித்தன. அவளின் தூரிகைக்கு அவளது பேனா ஒன்றும் சளைத்ததல்ல.

- மலையகன் -

கற்பூரபுத்தி என்பார்களே. எதையும் சட்டெனப் பற்றிக் கொள்ளும் இயல்பு. அது அவளுக்கே உரியது.

‘கனவல்ல தமிழும் நாளை நம் நாடு’ என்ற தலைப்பில் ஒரு கவிதாநகம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. உங்களின் கவிதை வேண்டும் என்ற கேட்ட மூன்றாவது நாளே 5 நிமிடம் வாசிக்கக்கூடிய ஒரு அற்புதமான கவிதையை எழுதி, பார்வைக்கு அனுப்பிய வேகம் இருக்கிறதே அதுவும் அவளுக்கேயுரியது. இத்தனைக்கும் அந்த மூன்று நாட்களில் அறஅமர இருந்து, ஆசாயத்தையும் பூமியையும் ரசித்து கற்பனையைக் கசக்கி ஒரு கவிதை எழுதினாளா என்றால், இல்லை. A9 வீதியை உள்ளடக்கிய மாங்குளம் பகுதியில் நிலை கொண்டிருந்த மாலதி பட்டையணிக்கும் அருகிருந்த ஆண் போராளிகளுக்குத் தேவையான மோட்டார் சூட்டாதரவை அவர்கள் வேண்டும் பொழுதுகளில் வேண்டும் இடங்களுக்கு தனது 81mm மோட்டாரினால் வழங்கியவாறும், பின்னர் எறிகணைகள் விழுந்த இடங்களை எமது முன்னணி நிலைகளில் போய் நின்று பார்வையிட்டு, எறிகணை வீச்சின் சரி, பிழைகளை தன்னுடைய அணிப் போராளிகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து, காடு வெட்டி பின்னணி விநியோகங்களைச் செய்ய ஏதவாகப் பாதைகளை அமைக்கும் பணியைச் செய்து, தன்னுடைய அணிகளுக்கு ஒரு மோட்டார் அணிக்கு இருக்க வேண்டிய கணித அறிவை சின்னச் சின்னக் கணக்குகளாகச் செய்விப்பதன் மூலம் வளர்த்து, செய்தி கேட்பதையும் பத்திரிகை வாசிப்பதையும் அவர்கள் தொடர்ச்சியாகச் செய்யவேண்டும் என்பதற்காகவே இருக்கும்போதும் நடக்கும்போதும் இருந்திருந்தாற்போல் கேள்விகள் கேட்டு, என்று அவளது நாளாந்த நடவடிக்கைகளின் நடுவேதான் அந்தக் கவிதாநகம் கவிதை எழுதப்பட்டது.

மேஜர் அமுதா எழுதி வாசித்த அந்தக் கவிதையை எமது தேசியத் தலைவர் நேரடியாக இருந்து கேட்டார். தன் கவிதை நடுவே கிருஷ்ணத்தியை நினைவுகூர்ந்த அமுதா,

“என்றும்

எங்கள் தலைமையையும்

வழிகாட்டலையும்

நாங்கள் நம்பினோம்.

அன்று நீங்கள்

ஏதோவொரு நம்பிக்கையில்

அப்பாவிகளாய்

அரக்கர் பிடியில்

அடைக்கலம் தேடியதால்

நீங்கள் தடித்தபோதுகூட

எங்களால் அரவணக்க முடியவில்லை.

ஏனென்றால்

நாங்கள் தூரத்திலிருந்தோம்.

ஆனாலும்

குழறிக்கொத்தெழுந்தோம்.

.....

.....”

என்ற வரிகளை வாசித்தபோது தலைவரின் விழிகள் அசையவில்லை. தேசியத் தலைவரின் உள்ளத்தைத் தொட்ட வரிகள் அவளுடையவை.

தலைவரில் அவளுக்கிருந்த மதிப்பும் நேசமும் யாராவமே அளவிடமுடியாதவை. “எங்கள் அன்பு வாசன். தயவுசெய்து எங்களிடம் திரும்பி வா” என்ற வரிகளோடு கொழும்பிலிருந்து அம்மாவினதும், ரஷ்யாவிலிருந்து அக்காவினதும் வேண்டுகோளைச் சுமந்தவாறு வருகின்ற கடிதங்கள் அவளுக்குச் சினத்தை மூட்டும். “எங்கடை அண்ணையைப் பற்றி இவைக்கு என்ன தெரியும். அவரைப்பற்றி ஏதாவது விளங்கியிருந்தா இப்பிடி என்னை வரச்சொல்லி எழுதியிருக்கமாட்டீனம்” என்று கோப்படுவாள்.

வீட்டில் அவள் வாழ்ந்த சூழ்நிலை சற்றே வித்தியாசமானதுதான். சொந்த இடம் தெல்லிப்பனை என்றாவும் தந்தை பொன்னம்பலம் வேலை காரணமாக இடம் மாறிக்கொண்டே இருந்ததால், ஊரை விட்டே விலகியிருக்கவேண்டிய நிலை அவளுக்கு. சிறு பிள்ளையான இவளின் கல்வி குழம்பிவிடக் கூடாதே என்று கோண்டாவிலில் அம்மம்மாவிடம் இவளை வீட்டுச் சென்று விட்டார் இவளின் தந்தை. கூடவே அம்மாவும் போய்விடவே பின்னாளில் அமுதாவாக அந்த குட்டி வாசுகியின் குழந்தை மனதில் பெற்றோர்மீது சொல்லமுடியாத கோபம்.

“இரவு படுக்கிறேன் இருந்த அம்மாவை நித்திரையாலை

எழும்பிப் பார்த்தேன் காணேல்லை”

என்று அம்மா தன்னை விட்டு பிரிந்த நாளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவாள். அதன் பின் அம்மா இவளுடன் இடையிடையில் வந்து நின்றபோதும் விடுமுறை நாட்களில் இவளை அப்பாவிடம் அழைத்துச் சென்றபோதும் தங்கள் அன்பையெல்லாம் அவள்மீது சொரிந்தபோதும், சிறுவயதில் உண்டான வடு அவளில் மறையவில்லை. கண்ணீரால் கடிதம் எழுதும் அம்மாவிற்கும் அழுகிய கவிதைகள் எழுதுகின்ற அக்காவிற்கும் அமுதாவின் ஒரே பதில் - தயவுசெய்து என்னைக் குழப்பாதேங்கோ

- என்பதுதான் -

மேஜர் அமுதா

(வாசுகி பொன்னம்பலம்)

தெல்லிப்பனை

வீரச்சாவு - 14.02.2000

அமைப்பைவிட்டு விலகுவது என்பது அவளுக்குச் சற்றும் உடன்பாடில்லாத விடயம்.

1999 இல் போர்முடிக்கம் (ரணகோஷ) 03 முடிந்து, போர்முடிக்கம் 04 நடைபெற முன்னர் பள்ளமடுவில் எமது படையணி நிலைகொண்டிருந்தபோது அமுதாவின் 81mm மோட்டாரும் நிலைகொண்டிருந்தது. தான் ஒரு கரும்புலியாகப் போக விரும்புவதாகக் கேட்டு கடிதத்தின்பின் கடிதமாக எழுதிக்கொண்டிருந்தவளுக்கு பள்ளமடுவில் நின்றபோதுதான் தேசியத் தலைவரிடமிருந்து பதில் வந்தது.

“உங்களின் வேண்டுகோள் ஏற்கப்பட்டது. தேவைப்படும் போது அழைக்கின்றேன்” என்று தலைவரின் ஒப்பந்ததன் வந்த கடிதத்தை அவள் மிகவும் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தாள்.

போர்முடிக்கம் 04 நடந்துகொண்டிருந்தது. சிறாட்டிக்குளப் பகுதியால் முன்னே முயன்ற படையினரை அமுதாவின் 81mm எறிகணை வீச்சு பதம் பார்த்தது. அமுதாவின் மோட்டார்நிலையை எதிரியின் எறிகணைகளும் தேடிவந்தன. திடீரென அவர்களது நிலையிலேயே விழுந்து வெடித்த எதிரியின் எறிகணை ஒன்று எல்லோரையும் தாக்கியெறிந்து விட்டது. மோட்டார் சூட்டாதரவு கேட்டுக்கொண்டிருந்த முன்னணி வீரர்களுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்த அமுதா எங்கேயோ, அமுதாவின் கையில்லுந்த தொலைத்தொடப்புக் கருவி எங்கேயோ, அதற்குரிய மின்கலங்கள் எங்கேயோ என்று தாக்கியெறியப்பட்டன. எல்லாம் ஒரு நிமிடத் துக்குள்தான். புழுதி அடங்கியதும் தொலைத்தொடப்புக் கருவியையும் மின்கலங்களையும் பொறுக்கியெடுத்துப் பொருத்தி உடனேயே முன்னணி நிலைகளுடனான தொடர்பைச் சீர்ப்படுத்தி அடுத்தடுத்த எறிகணை வீச்சுக்களுக்கான கட்டளைகளை வழங்கத் தொடங்கி

விட்டாள். இது அமுதாவின் சிறப்பியல்பு. எந்த நெருக்கடிக்குள்ளும் நிதானம் தவறாத ஆளுமை அவளுடையது.

அன்றைய சண்டை மிகவும் இறுக்கமான சண்டைதான். இறுக்கத்தைச் சமாளிப்பதற்காக களமிறங்கிய புதிய அணிகள் பிரதேச அமைப்பு தெரியாமல் முன்னகரச் சிரமப்பட்டபோதெல்லாம் அவர்களின் தொலைத்தொடப்புக் கருவியில் இடை நுழையும் அமுதாவின் குரல் ‘இத்தனை பாகையில் இத்தனை m தூரம் போ’ என்று தன் மோட்டார் வீச்சு எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிக்குள் அவர்களை வழிநடத்தியது. தான் நிற்கும் பிரதேசத்தை முழுமையாக ஆராய்ந்து வைப்பது அவளின் இயல்பு. இத்தனைக்கும் அமுதாவின் மோட்டாரும் தன் ஆதரவுச் சூடுகளை நிறுத்தவில்லை. எதிரியின் எறிகணைகளும் எமது நிலைக்கு அயலில் விழுந்து வெடிப்பது நிற்கவில்லை. தனது மோட்டார் வீச்செல்லைகைக் கூக்கும் அணிகளை அடுத்த மோட்டார் அணியுடன் தொடர்பு படுத்தி விடுவதும், புத்தாக மோட்டார் வீச்செல்லைக்குள் நுழையும் அணிகளுடன் தானாகவே தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுப்பதுமாக அற்புதமாகச் சண்டை செய்த போராளி அவள்.

அவளின் பதட்டமேயில்லாத நிதானம் கடைசி நிமிடம் வரை அப்படியேதானிருந்தது. 2000.04.01 அன்று இயக்கச்சிப் பகுதியில் அமைந்திருந்த எதிரியின் முன்னணிக் காவலரண்களை ஊடுருவி நுழைந்து தாக்கிக் கொண்டிருந்தபோது அவளது அணியின் ஒரு பகுதி சரியான நெருக்கடிக்குள் சிக்கிக்கொண்டது. உடனடியாகவே அமுதா அந்த இடத்துக்கு விரைந்து நிலைமையைச் சீரமைக்க முயன்றாள். தனக்கு முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் இராணுவம் நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதை, தனது அணி தனிமைப் பட்டுக் கொண்டிருப்பதை மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு மோட்டார் சூட்டாதரவு கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள் அன்றைய நெருக்கடியான சண்டையில் வீரச்சாவைத்

தழுவிக்கொண்டாள்.

இயல்பிலே அவள் சரியான கோபக்காரி. வேலைகளைத் தானாகவே செய்வாள். யாராவது சொன்னால் கோபம் வந்து விடும். சிறு வயதில் முட்டையோடு நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தவளிடம் ‘முட்டையைக் கவனமாகக் கொண்டு போ’ என்று அம்மா சொல்ல கோபத்தில் முட்டையை போட்டு உடைத்துவிட்டாள். இது அடிக்கடி வீட்டில் நடக்கும் சம்பவம். இதே கோபம் போராளி அந்த பின்னரும் அவளில் மறையவில்லை. யாழ். மாவட்டம் சிங்கன இராணுவத்தின் அச்சுறுத்தலுக்கு முகம் கொடுத்த 1995 ஆம் ஆண்டில் தன்னை அமைப்போடு இணைத்துக் கொண்டாள். எதிர் எப்படி எம்மண்ணில் இருக்கலாம் என்ற கோபத்துடனேயே சூரியகதிர் - 01 எதிர் நடவடிக்கைக்கு பின்னணி விநியோக அணியில் ஒருத்தியாகச் செயற்பட்டாள். இதன் பின் அடிப்படைப்பயிற்சிப் பாசறையில் பணியாற்றிய காலத்தில்தான் அவள் ஒரு ஓவியராகவும், கவிதை எழுதுவாளாகவும் தன்னை வெளிப்படுத்தினாள். பின் 1997 கடைசியில் மோட்டார் அணியொன்றின் ஊரையடவியலாளராக ஓயாத அலைகள் - 02 முடியும் வரை பணியாற்றி, இரண்டாவது படை வீச்சு ஓய்ந்த பின் 81mm மோட்டார் அணியொன்றின் பொறுப்பாளராக ஆனாள். அம்பகமாம், மாங்குளம், பனங்கமாம், பெரியமடு, பள்ளமடு பகுதிகளில் நடந்த சண்டைகளில் அவளது மோட்டார் முழங்கியது. 1999 கடைசியில் அம்பகமத்தில் எதிரியின் வோட்டெஸ் 01 முடிந்த கையோடு மேஜர் தர அதிகாரிகள் கல்லாரிக்குப் படிப்பதற்காக அனுப்பப்பட்டாள். சாதாரணமாகவே சரியான கெட்டிக்காரி. அவளின் திறமையை அந்தக் கல்லாரி வாழ்க்கை மேலும் மேலும் மெருகூட்டியது. வாய்ப்புக் கிடைத்தவேளைகளில் கவிதை எழுதினாள். எல்லோரும் கூடியிருந்து அவளது கவிதைகளை ரசித்தார்கள். அவளின் கோபம் மட்டும் குறையவில்லை. மிகவும் பொறுமையுடனும் ரசனையுடனும் வேலை செய்பவள் சிறு தவறுக்கும் கோப்படுவாள். சிறிது நேரத்திலேயே மனவருத்தப்படுவாள்.

“நான் பிறை செய்தால் திருத்தங்கோ. என்றை கோபத்தைக் குறையுங்கோ” என்று எல்லோரிடமும் சொன்னாள்.

ஓயாத அலை - 03 தீவிரமாக நடந்துகொண்டிருக்கும்போது களமிறங்கிய புதிய அணிகளை வழிநடத்துவதற்காக கல்லாரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லோரும் போயிருந்தார்கள். அன்றைய சண்டைக்குப் போகும் வாய்ப்பு அமுதாவுக்குக் கிடைக்கவில்லை. தன் பொறுப்பாளரிடம் போய் அமுதா கதைக்கத் தொடங்கினாள். தொடர்ச்சியாக மோட்டாரிலேயே இருந்ததால் தனக்கு நேரடிச்சண்டை அனுபவம் இல்லை என்றும், படித்த முடித்து விட்டு படையணிக்கு வந்தால் ஒரு பொறுப்பாளராக நின்று சண்டையை வழிநடத்தவேண்டி வரும் என்றும், அதனால் இப்போது புதியவர்களுடன் சண்டைக்குப் போகும் வாய்ப்பைத் தருமாறும் பிடிவாதமாக நின்று, அந்தச் சண்டைக்குப் போனாள். 2000.04.01 அன்று இயக்கச்சிப் பகுதியில் நடந்த அந்தச் சண்டையே அமுதாவின் முகலாவதும் கடைசியானதமான சண்டை ஆயிற்று.

அமுதாவின் ஆறு வருடப் போராட்ட வாழ்க்கை எமது விடுதலை வரலாற்றில் நிலைத்து நிற்கும். அவளது பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட ஓவியங்களும் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகளும் சிறுகதைகளும் அந்தப் பணியைச் செய்யும்.

©

கலைந்த வாழ்வு மீளவும் கிடைத்தாள்தாக மக்களால் உணரப்படுவதும், ஒடி ஒடிக்களைத்த அம்மக்களுக்கு சிறு ஓய்வாகவுமே அமைந்துள்ளது இந்தச் சமாதான காலம். ஆனால் அவர்கள் மனதில் ஏற்பட்ட எதிர்்பாற்புகளை நிறைவேற்ற

முடியாமல் அவர்களுக்கு, வளமும் வலுவும் இல்லாதிருக்கிறது. அவர்களின் சேமிப்பைக்கூட இந்த 'ஒட்டங்கள்' கரைத்துக் குடித்துவிட்டன.

இப்படியான, இந்தக் காலங்களின் போதெல்லாம் அதிகம் எம் இனத்தின் மீது திணிக்கப்பட்ட போரினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பெண்களே. இப்பெண்களின் மீது காட்டப்பட வேண்டிய விசேட கவனம் குறித்து, சமாதானப் பேச்சில் அவர்கள் விடயம் அக்கறை காட்டி, அதாவது பெண்கள் வளர்ச்சியடையும்போது சமுதாயம் தானாக வளர்ச்சியடையும். இதன்போது அவர்களின் மீள் புனரமைப்புகளுக்குத் தேவையான பெருமளவு நிதியினை பெறுவதற்கு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டபோதும், 'நிதி' வருவதற்கான சமீக்கைகள் நம்பிக்கை தருவதாயிருந்தாலும் கூட, அவ்வாறாக நிதி எதுவுமே தற்போது பெறப்படவில்லை. பெண்களின் அபிவிருத்தி தொடர்பாக கண்காணிக்கப்பட்டு, அவர்கள் ஒவ்வொரு வருக்கும் 'நிதி' அவர்களினிடத்தே சென்றடைய வேண்டுமென்றும், அது அவர்களின் வாழ்க்கையை சீரமைப்பதற்கு பயன்பட வேண்டும்' என்றும் கருதி, குறிப்பாக யுத்தகாலத்திலும் இயங்கி தமது சேவையினைச் செய்து வரும் நிறுவனங்களான 'பெண்கள் அபிவிருத்தி புனர்வாழ்வு நிறுவனத்தினினதும், சமுதாய முன்னேற்ற நிலையத்தினதும்' கிளைகளான 'பெண்கள் தொழிற்பயிற்சி நிலையம்' என அழைக்கப்படும் 'பெண்கள் வேலைத் திட்டப்பகுதி' களுக்கு நான் சென்றிருந்த பொழுது...

முதலில் கிளிநொச்சி நகர்ப்பகுதியில் அமைந்துள்ள பெண்கள் அபிவிருத்தி புனர்வாழ்வு நிறுவனத்தினரின் 'வேலைத் திட்டப்பகுதி'க்குச் சென்ற என்னை வரவேற்று உபசரித்த நிறுவனத்தின் பொறுப்பாளர், மிகவும் வறுமைக்குட்பட்ட குடும்பங்களில் உள்ள பெண்பிள்ளைகளுக்கான வேலைவாய்ப்பை வழங்கி வருகின்ற இந்நிறுவனம் பற்றி, நிறுவனத்தின் செயற்பாடு பற்றி விளக்கிக் கூறினார்.

"பெண்கள் அபிவிருத்திப் புனர்வாழ்வு நிறுவனம் என்றாலே அது பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றுதான். அதிலும் மிகவும் வறுமைக்குட்பட்ட குடும்பங்களில் உள்ள பெண்களுக்கு தொழிற்பயிற்சியையும் கொடுத்து, அவர்களுக்கான வேலைவாய்ப்பையும் கூட நாமே கொடுக்கவிருக்கிறோம். இவ்வாறானதொரு திட்டத்தை செயற்படுத்தும் பொருட்டு இந்நிறுவனத்தைக் கிளிநொச்சியில் 2002. 04. 11 அன்று ஆரம்பித்தோம். நிறுவனம் என்ற ரீதியில் எமக்கு எதுவித நிதி உதவிகளும் கிடைக்காத வேளையிலும், தாய் நிறுவனமான 'பெண்கள் அபிவிருத்திப் புனர்வாழ்வு நிறுவனத்திற்கு' கிடைக்கும் நிதியில்தான் எமது இந்த நிறுவனத்திற்குரிய அனைத்துச் செலவுகளும், அதாவது கட்டடங்கள் கட்டுவது, மற்றும் பயிற்சியாளர் உணவு, கல்விச் செலவு போன்ற அனைத்துச் செலவுகளுமே அடங்குவதால் எமது இது

போன்ற அதிகளவிலான செயற்பாட்டிற்கு இடையே ஒரு 'முட்டுக்கிட'யாக இருப்பது 'நிதி' ஒன்றுதான்!

மேலும் அவர், தற்பொழுது நடைபெற்ற பயிற்சிகள் பற்றித் தெரிவிக்கையில், "நாங்கள் இந்த நிறுவனம் ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்து இன்று வரைக்குமாக ஒரு பயிற்சி வகுப்பை மட்டுமே முடித்துள்ளோம். அதாவது தையல், தட்டெழுத்து, சுருக்கெழுத்து, தட்டச்சுத் திருத்தம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதான ஒரு பயிற்சி வகுப்பு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அதுவும் முடிகிற நிலையில்தான் இருக்கிறது. மற்றைய புதிய பயிற்சிகளுக்கான பயிற்சியாளர் சந்திப்பு ஒன்றும் நடைபெற்றுள்ளது. இப்பொழுது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பயிற்சி வகுப்புகள் நிறைவு பெற்றதும், அடுத்த திட்டம் ஆரம்பிக்கவுள்ளோம்" என்று கூறும் அவர் இப்பயிற்சித்திட்டம் வெற்றி பெற்றதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைவதாகவே தெரிந்தது.

இவ்வாறான பயிற்சிகளுக்கு தெரிவு செய்யப்படுபவர்கள் பெண்களாக இருப்பினும் அவர்களுக்கென்றொரு வரையறை, அதாவது அவர்கள் 16 வயதிற்கு மேற்பட்ட வறுமையின் காரணமாக கல்வியை இடைநிறுத்தியவர்கள் என்ற ரீதியில் ஏதோ வொரு வகையில் பாதிக்கப்பட்ட பெண்பிள்ளைகளை மட்டுமே தெரிவு செய்துள்ளனர். இது பற்றி அவர்களை இனங்கண்டு, தொடர்பை ஏற்படுத்தியது பற்றி அவர்கள் கூறியதி லிருந்து...

"இவ்வாறான மிகவும் வறுமைக்குள்ளான பெண்பிள்ளைகள் கல்வி கற்க வசதி இல்லாமல் கல்வியை இடைநிறுத்தி வீடுகளில் வேலையற்றிருப்பார்கள். இவர்களை இனங்காண்பது தொடர்பாக நாம் எமது பெண்கள் புனர்வாழ்வு மாவட்ட இணைப்பாளரிடம், தொடர்பு கொண்டு, அந்த மாவட்ட இணைப்பாளர் தமது மாவட்டங்களிலுள்ள, பிரதேச இணைப்பாளர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு, அந்த பிரதேச இணைப்பாளர்கள், கிராமத் தொண்டர்கள் மூலமாக வறுமைப்பட்ட அல்லது ஏதோ வொரு காரணத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களில் உள்ள 16 வயதிற்கு மேற்பட்ட பெண்பிள்ளைகளுக்கு எமது பயிற்சித்திட்டம் பற்றி விளக்கிக் கூறியதன் பின் அப்பிள்ளைகள் வந்து எம்முடன் தொடர்பு கொண்டனர்.

அவ்வாறு தொடர்பை ஏற்படுத்தியவர்களில் நாம், மிகவும் வறுமை என்று கண்டறிந்தவர்களை இனங்கண்டு, முதலில் 45 பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமே பயிற்சி வழங்கினோம். அதில் போக்குவரத்து, இடம்பயர்ந்து மீள தமது சொந்த இடம் திரும்புதல் போன்ற காரணங்களினால் முழுமையாக பயிற்சியை முடிக்காது நின்றவர்கள் பேரக, மீதி 35 பேர் முழுமையான பயிற்சியை முடித்துள்ளனர். அவர்களைத் தற்போது விடுமுறை என்ற ரீதியில் விட்டுள்ளோம். அவர்களுக்கான வேலைவாய்ப்பை இன்னும் நாம் வழங்கவில்லை. வேலை வாய்ப்பை வழங்கும்போது அவர்கள் மீண்டும் இங்கு வந்து எமது நிறுவனத்துள் உள்ளவாங்கப்படுவர்"

பயிற்சி வழங்குவது மட்டுமே தமது செயற்பாடாக இல்லாமல் பயிற்சி வழங்கியதன் பின் அவர்களுக்கான வேலைவாய்ப்பையும்

கொடுக்கும் பொழுதுதான் நிறைவு ஒன்று ஏற்படுகிறது என்றும் தற்பொழுது இவர்களுக்கான வேலைவாய்ப்பைக் கொடுக்கும் வசதி இல்லாதுவிடினும் முயற்சி செய்து வெகு விரைவில் வேலைவாய்ப்பைக் கொடுக்கும் முகமாக பெரியளவிலான 'தையலகம்' ஒன்றை நிறுவி அதற்கு சந்தை வாய்ப்பை ஏற்படுத்தி வெளிஇடங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யக் கூடியவாறான வசதியைச் செய்து கொடுக்கப் போவதாகவும் கூறியவர், தொடர்ந்து "இவர்களுக்கான உடனடி வேலைவாய்ப்பை வழங்க முடியாமல் 'நிதி' தான் பற்றாக்குறையாகவுள்ளது. தற்போது எமக்கிருக்கும் ஒரே பிரச்சினை நிதிதான். நிதி எமக்குத் தாராளமாக கிடைக்குமேயானால் இவ்வாறான பெண்களுக்கு மேலதிகமான வேறுசில பயிற்சிகளை வழங்கவும் முடியும். பொதுவாக சமூகத்தில் பெண்கள் மரவேலை செய்வது என்றால் பிழையானதொரு கண்ணோட்டமே இருந்து வருகிறது. அதை மாற்றி அமைக்குமுகமாக பெண்களுக்கு மரவேலை சம்பந்தமான அதாவது கதிரை, மேசை போன்ற தளபாடங்கள் செய்வதற்குரிய பயிற்சி வகுப்புகளைக் கூட நடாத்த எண்ணியுள்ளோம்." இவ்விடயம் குறித்து மேலும் அவர் விளக்க முற்படுகையில், "இந்த வேலைத்திட்டங்களுக்கான நிதியினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான முழு முயற்சியும் நாம் எடுத்துள்ளோம். முயற்சிகள் வெற்றி பெற்று நிதி எமக்கு கிடைக்கும்போது எம்மாலான பூரண சேவையினையும் வழங்குவோம்.

எமது இன்னுமொரு சிறியளவிலான திட்டமாக, இச்செயற்பாட்டுடன் இணைந்து, 'அறிவூட்டல் பகுதி' என்றொரு நூலகம் திறக்கவென ஒரு திட்டம் ஆரம்பித்துள்ளோம்.

ருந்த என்னை ஆவலுடனேயே வரவேற்ற பொறுப்பாளர் அவர்கள்.

தம் செயற்திட்டம் பற்றி ஆர்வத்துடன் விளக்கிக்கூறினார்.

"இத்திட்டம் மிகவும் வறுமைப்பட்ட குடும்பங்களிலும் வறுமைப்பட்ட பெண்பிள்ளைகளைத் தெரிவு செய்து அவர்களுக்காக வழங்கப்படும் ஒரு பயிற்சி வகுப்பு, அதே பயிற்சியை முடித்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு வழங்குவதான எமது குறிக்கோள்" என்று சொன்னவர் தொடர்ந்து...

"இங்கு பெண்களுக்கு தையல், தையல் இயந்திரத்திருத்தம், கேக் ஐசிங், தலையலங்காரம் ஆகிய பயிற்சிகளே வழங்கப்படுகிறது. தற்போது மூன்றாவது பயிற்சி வகுப்புகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. முதல் இரண்டு பயிற்சி வகுப்புகள் நடைபெற்று முடிந்து அவர்களுக்கான வேலை வாய்ப்பை நாமும் வேறு சில நிறுவனங்களாக இணைந்து அவர்களை வேலைக்கமர்த்தியுள்ளோம். நாம் வேலைக்கமர்த்தியவர்களை பிரதேச ரீதியாக கடைகள் போட்டு அவர்களுக்கான வருமானத்தை அவர்களே பெறும் பொருட்டு 'ஒளிர் தையலகம்' எனும் பெயர்ப்பலகையுடன் கடைகள் திறந்து கொடுத்துள்ளோம்.

முதலில் நாம் இவ்வாறான திட்டத்தை செயற்படுத்த எமக்கு போதியளவு நிதி கிடைக்காததினால், எமக்குத் தேவையான நிதியை நாமே உழைத்து, அதாவது அதிஷ்டலாபச் சீட்டு விற்பனை போன்ற சிட்டை விற்பனை மூலம் மே பெற்று எமது நிதித் தேவையை நிறைவு செய் தோம். 20,000 ரூபாவுடன் புதுக்குடியிருப்பில் 30 பிள்ளைகளுடன்

உழைக்கும் குழந்தைகள்

ஆரம்பிக்கப்பட்ட முதலாவது திட்டத்திற்கு தையல் மட்டுமே கற்பிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது 'பெண்கள் வேலைத் திட்டம்' என்று உருவாகவில்லை. இந்தப் பயிற்சியின் முடிவில் அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கும் ஒரு திட்டமாக, 'ஒளிர் தையலகத் தை' நிறுவி, அதில் அவர்களை ஈடுபடுத்திய போது, பெண்களுக்கான வேலை வாய்ப்பைக் கொடுப்பதில் எமக்குப் பெரு வெற்றி இருந்ததைக் காண முடிந்தது.

அதன் பிறகு தான் எமது தொடர்

கண்காணிப்பில், பராமரிப்பில் உள்ள குடும்பங்களில் இருந்த மிகவும் வறுமைக்குட்பட்ட பெண்பிள்ளைகளை இனங்கண்டு அவர்களை ஒருங்கிணைத்துத்தான இந்த 'பெண்கள் வேலைத்திட்டம்' என்ற எமது திட்டத்தை உருவாக்கினோம்.

இத் திட்டம் 2002ஆம் ஆண்டு 6ஆம் மாதம் உருத்திரபுரத்தில் 'பெண்கள் தொழிற்பயிற்சி நிலையம்' என்று, பெண்கள் வேலைத்திட்டத்தில் ஒருபகுதியாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்படியானதொரு பெண்கள் வேலைத்திட்டத்தில் ஒரு பகுதிதான் ஒளிர் தையலகமும்.

இப்படியாக, பயிற்சி கொடுத்து வேலை வாய்ப்பை நாங்களை வழங்கும்போது, தையல் இயந்திரத்திருத்தம் என்றொரு பிரச்சினை உருவானதையடுத்துத் தையல் இயந்திரத்தை திருத்தவும் வகுப்புகள் ஒழுங்குபடுத்தினோம். சாதாரணமாக

தையல் இயந்திரத்திருத்தம் எனும்பொழுது வெளிக்கடைகளில் 100 ரூபாவிற்கு மேல்தான் எடுப்பார்கள். அவ்வாறு திருத்தத்திற்கு அவர்கள் செலவு செய்யும்பொழுது, அவர்களின் வருமானத்தின் ஒரு பகுதி செலவிடப்படுகிறது. ஆகையினால்தான் அவர்களுக்கே தையல் இயந்திரத்தைத் திருத்தவும் பழக்கினோம்.

அதாவது இவர்கள் மாதாந்தம் கடைகளில் உழைக்கும் வருமானம் முழுவதும் இவர்களுக்கே பிரித்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு கடையில் குறைந்தது நான்கு பேர் மட்டுமே வேலை செய்வதன்மூலம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் வருமானம் கூடுதலாகக் கிடைக்கக் கூடியதாகவிருக்கும். இவர்களுக்கு மேலும் வருமானம் ஈட்டும் பொருட்டு தலையலங்காரம், கேக் ஐசிங் போன்ற பயிற்சிகளும் வழங்கப்படுகிறது. இவ்வாறான பயிற்சிகளைப் பெறுபவர்களை ஒளிர்வதையலகத்தின் ஒருபகுதியாகவே இணைத்து, கடைகளை புனரமைத்து வருமானத்தை அதிகமாகப் பெற வழி செய்ய எண்ணியுள்ளோம். இவ்வாறாக ஒருகடையில் 3,4 பேர் மட்டுமே தையல், தையல் இயந்திரத்திருத்தம், கேக் ஐசிங், தலையலங்காரம் என்பவற்றைச் செய்யும்போது அவர்கள் வருமானத்தைக் கூடுதலாகப் பெற முடிகிறது.

எமது செயற்பாடான இத் தையல் பயிற்சி தொடர்ந்து நடைபெறுவதற்குக் காரணம் பயிற்சி முடிவடையும் பொழுது அவர்களுக்கான வேலை வாய்ப்பை வழங்கி வரும் நிறுவனங்கள்தான் அதாவது பயிற்சிகளை முடித்ததும் ஒளிர்வதையலகத்திற்கு குறைந்த எண்ணிக்கையானவர்களை மட்டுமே உள்வாங்கி வேலைக்கமர்த்துகிறோம். அப்படி நாம் வேலை வாய்ப்புக் கொடுத்தவர்களையோ மீதி அனைவரையும் அந்த நிறுவனங்கள்தான் உள்வாங்கி அவர்களுக்கான வேலை வாய்ப்பைக் கொடுக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

தற்பொழுது கடைகள் கட்டுவதற்குரிய செயற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பினும், கடைகள் சில புனரமைக்க வேண்டி இருப்பதனாலும் திருத்த வேலைகளும் செய்யப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறான திருத்தம், புனரமைப்பு, புதிதாகக் கட்டுவது அனைத்துக்குமே, நிதி எமக்குக் கிடைக்கும் மாதாந்த ஒதுக்கீட்டிலேயே செய்ய வேண்டியுள்ளது. அவ்வாறில்லாமல் மேலும் நிதி கிடைக்குமேயானால் இச் செயற்பாடுகள் வேகம் பெற்று இன்னுமின்னும் மேலதிக பயிற்சிகளை அவர்களுக்கு வழங்கக் கூடியதாகவிருக்கும்.

இவற்றைவிட பயிற்சியாளர் உணவு, தங்குமிடம், ஊழியர் சம்பளம் போன்ற செலவுகளும் இந்த ஒதுக்கீட்டுப் பணத்திலேயே அடங்குகிறது. மாதாந்த ஒதுக்கீடாகக் கிடைக்கும் 60,000 ரூபாவில் 20,000 ரூபா 'வேலை வாய்ப்பு'க்கு என ஒதுக்கியுள்ளோம். அந்த நிதியிலேயேதான் புனரமைப்பு, புதிய கட்டடம் கட்டுவது என்பன கூட அடங்குகிறது!

இப்படியாக, நிதி நெருக்கடி எவ்வளவுதான் ஏற்பட்டாலும்கூட, பயிற்சியாளருக்கு நாம் வேலை கொடுத்தேயாக வேண்டும். அதற்காக நாம் கடைகளை வாடகைக்கு எடுத்தேனும் அவர்களுக்கான வேலை வாய்ப்பை வழங்கவேண்டும்.

'பெண்கள்' எனும் பொழுது, சமூகத்தில் பெண்களுக்குரிய வேலையைத்தான் பெண்கள் செய்ய வேண்டும் என்ற ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. அந்த கருத்தை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்றோரு உத்வேகம்தான் எம்மை மேலும் பல பயிற்சித் திட்டங்களைச் செயற்படுத்தத் தூண்டுகின்றது.

அதன் விளைவாக, புதியதொரு திட்டமாக 'காளான் உற்பத்தி' என்றொரு பயிற்சித்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவது உள்ளோம். இதற்குரிய பயிற்சியை கொள்வனவு செய்யும் வெளிநாட்டவரே வந்து கற்பிக்கும் ஒழுங்குகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அத்துடன் பெண்களைப் பொறுத்தவரை படங்கள் வரைவது என்பது ஒரு கலையாகவே உள்ளவர்கள் என்பதாலும் அவர்களுக்கு படங்கள் வரையவும் பயிற்சிகள் வழங்கவுள்ளோம். இவ்வாறான பயிற்சிகளை வழங்கவேன எமது தலைமைச் செயலகத்திற்கு அருகிலே, புதிதாக ஒரு

கல்லூரியை உருத்திரபுரத்தில் திறந்துள்ளோம். இக்கல்லூரி சகல செயற்பாடுகளுக்கும் ஏதுவாகவே இருக்குமென நம்புகிறோம்.

மீண்டும் இந்த பெண்கள் வேலைத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்துமுகமாக, பிரதேச ரீதியாக இப்பயிற்சித் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதன் மூலம், பயிற்சியாளர்கள் அவர்கள் வீடுகளிலிருந்தே வந்து போவார்களேயானால், அவர்களுக்கான உணவு, தங்குமிட வசதி போன்றவற்றிற்கான செலவு இல்லாமல் போவதால் அவர்களுக்கு இன்னும் மேலதிக பயிற்சிகளை வழங்கமுடியும்.

தற்பொழுது உருத்திரபுரத்தில் பயின்று கொண்டிருப்பவர்களுக்கு 'பயிற்று விப்பாளருக்குரிய' பயிற்சியே கொடுக்கப்படுகிறது. அதாவது எமது இனிவரும் பயிற்சியாளருக்கு இவர்களே கற்பிக்கக்கூடிய வகையில் தான் பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வாறு பயிற்றுவிப்பாளர்கள் எம்மிடையே உருவாக்கப்படுவதன் மூலம் 'ஊழியர் சம்பளம்' என்பது எமது பிள்ளைகளினாலேயே உள்வாங்கப்படுகிறது. கூட, அவர்களுக்கான வேலைவாய்ப்பாகவும் இந்த 'பயிற்றுவிப்பாளர்' பதவி அமைகிறது. இனிவரும் காலங்களில் அவர்களை நிரந்தர ஊழியர்களாக்கவும் முடியும்.

எமது இத்திட்டத்தில் பயின்று கொண்டிருப்பவர்களுக்கு உணவு, தங்குமிட வசதி ஆகியவற்றைச் செய்யும்போதும், அவர்களின் பராமரிப்புச் செலவு அவர்களாலேயே செலவிடப்படுகிறது. அவ்வாறு செலவு அவர்களுடையதாக இருந்தும், நாமே அந்த பராமரிப்பு செலவைச் செய்யவேண்டி இருந்தாலும் எமது நிதிப்பற்றாக்குறை காரணமாக பயிற்சியாளரில் அரைவாசிப் பேருக்கு அதாவது ஹுமைட்டி வீட்டிலிருந்து எதுவித உதவிகளும் கிடைக்காதவர்களுக்கு மட்டும் பராமரிப்புச் செலவைச் செய்து வருகிறோம். முடிந்தளவு முழுப்பேருக்குமே பராமரிப்பு செலவை நாங்களே செய்ய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இது பற்றி அங்கு பயின்று கொண்டிருக்கும் ஒருவரிடம் கேட்டபொழுது, "நான் இங்கு வந்து நாலு மாதம் ஆகிறது. இன்னும் வீட்டுக்காரர் என்னை வந்து பார்த்து எதுவித உதவிகளும் அதாவது எனக்குரிய செலவுக்கென்று பணம் எதுவும் தரவில்லை. இப்ப பொறுப்பாளர் அக்காவிடம் கதைத்துத்தான் பராமரிப்பு செலவு தரப்படுகிறது. அக்காவிற்கு எங்கள் எல்லோருக்குமே பராமரிப்பு செலவு தருவதற்கு விருப்பமிருந்தும் நிதி பற்றாக்குறை காரணத்தினால் அதைச் செய்யமுடியாதுள்ளது" என்று கூறினார்.

அதே பயிற்சி வகுப்பிலிருந்து இன்னொருவர் கூறிய விடயம் மனதை அப்படியே நெகிழ வைத்தே விட்டது. தான் கொழும்பில் ஒரு வீட்டில் வேலைக்கிருந்ததாகவும் அங்கு பட்ட துன்பங்களும் கொடுமைகளும் சொல்லிலடங்காதாம் என்று கூறிய அவர் தொடர்ந்து...

"நான் 3ஆம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது கிளிநொச்சி யிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து போகும்போது, அங்கிருந்து கொழும்புக்கு சென்ற ஒரு குடும்பத்தவர்களுடன், வீட்டில் மிகவும் கஷ்டம் என்றபடியால் அவர்களுடன் வீட்டுவேலை செய்யவென சென்றிருந்தேன். அங்கு அவர்களுக்கு சமைப்பது, துவைப்பது, கூட்டுவது போன்ற அனைத்து வேலைகளையும் என்னையே செய்யச் சொன்னார்கள். அவ்வாறு அவர்களின் கட்டாயத்தின் பெயரில் வீட்டின் அனைத்து வேலைகளையும் செய்தபோது, அதில் ஒரு சிறு தவறேதும் கண்டால் அந்த வீட்டு அம்மா அடிப்பா, திட்டவா. அந்த

அம்மாவின் கணவர் வந்து மறித்தாலும் அவரைப் பேசிவிட்டு, திரும்பவும் அடிப்பா. நான் வீட்டை போறேன் என்று சொன்னா, 'புலி' என்று காட்டிக் குடுப்பீன், உன்னைச் சுடுவேன் என்று வெருட்டுவா. இல்லாவிட்டால் அறை யொன்றினுள் பூட்டிவைத்து அடிப்பா"

தொடர்ந்து பேசியது காதில் விழுந்ததோ என்னவோ, திடுக்குற்று நிமிர்ந்தேன், இப்படிச் சொன்னபோது... "அவ அடிக்கிறது, உதைக்கிறதோடே இரவிலை அவருக்கு கால் பிடிச்ச விடச் சொல்லுவா, நான் பிடிச்ச விடப் போனால் கால்பிடிச்சக் கொண்டிருக்கேக்கை அவர் என்றை கையைப் பிடிச்ச இழுப்பார். நான் பயத்தில் விட்டிட்டு ஓடினா என்னைக் கூப்பிட்டு பேசி, அடிப்பா, கீழே விழுத்தி ஏறி மிதிப்பா"

இந்தக் கொடுமை அனைத்தும் இவருக்கு மிகவும் சின்ன வயதில் என்று உணரும்போது மனதை என்னவோ செய்கிறது. தொடர்ந்து அவரிடமே "எப்படி இங்கு வந்தீர்கள்?" என்று கேட்க, "அம்மா ஒருக்கா என்னைப் பார்க்க வந்தவா. அப்ப நான் சொன்ன என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகாட்டி ரெயிலுக்கை விழுந்து செத்திருவன் என்று. அதுக்குப்பிறகுதான் அம்மா என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து, அக்காக்கள் ஆரோ சொன்னவையென்று இந்த 'தையல் படிக்கிறதுக்கு' சேர்த்து விட்டவா"

— கார்முகில் —

அவரிடம் மேலும் இதுபற்றி விசாரித்ததில், இப்படியாக தனக்குத் தெரிந்து ஒரு சிறுவன் கொடுமை தாங்கமுடியாமல் தற்கொலையே செய்ததாகவும் கூறினார்.

இங்கு குறிப்பிடப்படும் ஆணின் தேவை, தனது நலன் கருதியே தன்னை, சிறுமியைக் கொடுமைப்படுத்தும் சந்தர்ப்பத்தில் நல்லவனாகக் காட்டும் 'அரக்கன்' இரவில் தன் சுயஉருவத்தை வெளிப்படுத்துபவனாகவே காணப்படுகின்றான். இப்படியான ஆண்களின் தொல்லைகளிலிருந்தும் தப்பித்து வந்த இந்த சிறுமிக்கு மட்டுமல்லாமல், இப்படியான வேறுபல கஷ்டங்களுக்கும் வறுமைக்கும் உள்ளான சிறுமிகளுக்கு பொதுவாக 16 வயதிற்கு மேற்பட்ட பெண்பிள்ளைகளுக்கு சிறந்ததொரு எதிர்காலத்தை கொடுத்து வருகிறது இந்தப் 'பெண்கள் தொழிற்பயிற்சி நிலையம்'

இந்த நிலையத்தின் பொறுப்பாளர் கூறிய இன்னொரு முக்கியமான விடயத் தையும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். அது, "இந்த நிலையத்தின் பெண்கள் வேலைத்திட்டப் பகுதியின் ஒரு பிரிவான ஒளிர்வதையலகத்தில் பணிபுரியும் பெண்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் 4பேர் வேலை செய்வர் எனின், அதில் ஒருவர் துணிகளை சரியான முறையில் வெட்டிக் கொடுப்பவர்களாகவும் மற்றைய மூவரும் தைப்பவர்களாக இருப்பர். இந்த செயற்பாட்டினால் மக்களுக்கு உடைகள் மிகவும் திருத்தமான முறையில்

தரமானதொரு உடையாக போய்ச் சேருகிறது. மற்றும் அனைவரும் வெட்டலாம், அனைவரும் தைக்கலாம் என்ற நடைமுறையின்போது மக்களின் எதிர்பார்ப்பு சிலவேளைகளில் நிறைவேற்றமுடியாமல் போகலாம் என்பதாலும் இப்படி வெட்டுபவர், தைப்பவர்கள் என செயற்படுகின்றனர். இச் செயற்பாடு நாளாந்தம் பதிவு செய்யப்பட்டு, மாத இறுதியில் அவரவருக்குரிய பணத்தை நாம் மாதாந்தம் அவர்களனைவரையும் ஒரு இடத்தில் கூட்டி, அவ்விடத்திலேயே பிரித்தளிக்கிறோம். இப்பொழுது புதியதொரு நடைமுறையாக அவர்கள் நாளாந்தம் உழைக்கும் பணத்தை அன்றளே வங்கியில் வைப்பிலிட்டு மாத இறுதியில் அதை எடுத்து பாங்கிட்டு கொடுப்பதால் முழுமையானதொரு நிதி அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது.

மேலே கூறியபடி, வெட்டுபவர் வெட்டுவது, தைப்பவர் மட்டுமே தைப்பது என்றில்லாமல் தைப்பவர் வெட்டவும், வெட்டுபவர் தைக்கவும் கூட முடியும். எப்படியெனின் சாதாரணமாக தைப்பதற்கு என வரும் உடைகளை மட்டுமே வெட்டுபவர் வெட்டிக்கொடுக்க தைப்பவர் தைக்கலாம் என்றும் அவரவர் வீடுகளிலிருந்து வரும்போது அயலவர், தெரிந்தவர் தைக்கவென கொடுத்துவிடும் உடைகளை அவரவரே வெட்டித் தைக்கவும் முடியும். இதன்போது அங்குள்ள அனைவருமே வெட்டவும், தைக்கவும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது. மற்றும் வெட்டுபவர் மட்டுமே வெட்டிக் கொடுக்கும் நிலைமாறி அனைவரும் தரமானதொரு உடையைத் 'தயாரிப்பவர்களாக' மாறுவதன் மூலம் கடையை பிரசித்தப்படுத்துவதுடன் வருமானமும் கூடுதலாகப் பெறமுடியும்"

இவ்வாறாக பயிற்சி கொடுத்து வேலை வாய்ப்பையும் கொடுத்து உழைக்கும் பணம் முழுவதும் உழைப்பவர்களையே சென்றடையும் வண்ணம் இயங்குகின்ற ஒரே நிறுவனம் என்ற பெருமையுடன் இந்த சமுதாய முன்னேற்ற நிலையத்தினரின் 'பெண்கள் வேலைத்திட்டப் பகுதி' விளங்குகின்றது.

இப்படியான பெண்களுக்கு சிறந்ததொரு எதிர்காலத்தைக் கொடுக்கும் இந்த நிறுவனங்களுக்கு தற்போது தேவைப்படுவது 'நிதி' மட்டுமே. அவ்வாறு நிதி கிடைக்குமேயானால், நிறுவனங்களின் பொறுப்பாளர் இருவரும், "எமக்கு நிதி போதியளவு கிடைக்குமேயானால் இவர்களுக்கு மேலும் சில பயிற்சிகளை வழங்குவோம். அவர்களுக்கு நல்லதொரு எதிர்காலம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையையும் கொடுப்போம்" என்று கூறிய அவர்களின் கூற்றை நிறைவேற்றமுடியும் என்பதுதான் உண்மை!

ஆயுதத்தைக் கொண்டு வந்து தயாராய் விரிக்கப்பட்டிருந்த வீரப்பினரின் மீது வைத்து விட்டு அவள் அமர்ந்தாள். சூழல் அமைதியாக இருந்தது. வெளியே பனி வெயில் சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்தது.

ரவைக்கூட்டைக் கழற்றிப் பார்த்தாள். கடந்த முறை தடைத்து வைத்தபடியே பளபளத்துக் கொண்டிருந்தது. அவளையறியாமல் சிரிப்பு வந்தது. மண், மழை, சேற, குருதி என்று எத்தனை பாடுபட்ட ரவைக்கூடு இது? அகிலாக்கா ஆசை ஆசையாய் வைத்திருந்தது. ஒரு சில கைகள் மாறி இப்பொழுது இவளிடம். இரண்டு இராணுவங்களையும் மூன்று பேச்சுவார்த்தைகளையும் சந்தித்துவிட்ட சேவைக்காலம் கூடிய துப்பாக்கி.

பாதுகாப்பற்ற நிலைக்குத் துப்பாக்கியை கொண்டு வந்து விசையேற்றும் கைபிடியை இழுத்து விட்டு விசைவில்லை அழுத்தினாள். ஒரு காலத்தில் தனிச்சுட்டு நிலையில் எண்ணியெண்ணி ரவைகளை இது அடித்திருக்கும். அந்த ஒவ்வொரு ரவைக்கும் எதிரியின் அட்பலம் ஒவ்வொன்றாகக் குறைந்திருக்கும். ஆனால் இறுதியில் தானியங்கி நிலையில் ஒரு தடவைக்கு ஐந்தும், அறுமாய்ப் பொழிந்து தள்ளியது.

உடல் முடியைக் கழற்றிப் பார்த்த பொழுது சுத்தம் செய்யத் தேவையில்லை என்றே தோன்றியது. இருந்தாலும் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கொரு முறை கட்டாயம் துப்புரவு செய்தே அது வேண்டும் என்று தோன்றவே விசையேற்றும் சுருள் வில்லையும் கழற்றி வைத்தாள்.

ஓயாத அலை ஒன்று தீவிரமாகக் கனன்று கொண்டிருந்த பொழுது ரவைக்கூட்டை மாற்றிவிட்டு விசையேற்ற முற்பட்ட வேளையில் இதே சுருள்வில்தான் இறுகிப்போய் விசையேற்ற மறுத்தது. அதனைக் கழற்றிச் சரி செய்வதற்குள் இரண்டு எதிரிகள் அவளைக் கடந்து விட்டிருந்தார்கள்.

ஒருமுறை தவறியது என்பதற்காக அதன்மீது கோபம் கொள்ள முடியவில்லை. மழையில் நனைந்தும் கழற்றித் துடைக்க நேரமில்லாதபடி எந்நேரமும் விழிப்பாக காவல் காத்த நேரங்களில் எல்லாம் அது தொல்லை தரவேயில்லையே.

தேசக்கடமை பற்றிச் சிந்திக்க நேரமில்லாத மனிதர்களை விடவும் இன்னும் சில வருடங்களில் இரண்டு தசாப்தங்களை எட்டிப் பிடிக்கவிருக்கின்ற இந்தத் துப்பாக்கி உன்னதமானதுதானே.

தாழ்ப்பாளர் தலையைத் தனியே கையில் எடுத்துப் பார்த்தபொழுது கடந்தமுறை சற்று அதிகமாக எண்ணையிட்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது.

வாராந்தச் சுத்தம், மாதாந்தச் சுத்தம், வருடாந்தச் சுத்தம் என்று எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காகப் படிப்பித்து விட ஒவ்வொரு தடவையும் விசைவில் தொகுதி, சுடும்ஊசி என்று எல்லாவற்றையும் கழற்றி அதற்காகத் தண்டனை செய்தது சூபகம் வந்தது.

அது ஒரு துடிப்பான பருவம். செய் என்பதைச் செய்யாமல் விட்டு செய்யாதே என்பதைச் செய்து தண்டனை வாங்கி மறுபடி செய்து மறுபடி தண்டனை வாங்கி என்று சலிக்காத பருவம்.

தாயகம், தேசியம் போன்றவற்றிற்கெல்லாம் அரித்தம் தெரியாத நேரத்தில் சூழல் ஏற்படுத்திய பாதுகாப்பின்மை உணர்வு, பரம்பரை அணுக்களில் ஊறியிருந்த போர்க்குணத்தைத் தட்டி எழுப்பிவிட பொட்டு வைத்து ஏனையவர்களை அனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருக்காமல் ஒவ்வொருவரும்

தாங்களே புறப்பட்டு வந்த பருவம்.

தாண்டாத படிக்களை எல்லாம் தாண்ட வைத்து, அடங்காத கட்டளைகளுக்கும் பணியவைத்து செய்யாத வேலைகளைச் செய்ய வைத்து, தோல்விகளில் எல்லாம் பாடம் படித்து, வெற்றிகளில் வீழ்ந்தவர்களை நினைக்க வைத்து திட்டங்களைச் சொந்தமாகத் தயாரித்து, செயற்படுத்த வைத்து என்று ஒரேயொரு ஆளுமை தனித்து நின்று ஒரு

இனத்தின் ஆளுமையை நம்பிக்கையுடன் கட்டி வளர்ப்பது என்பது எவ்வளவு அதிசயிக் கத்தக்க விடயம்? ஆனாலும் உண்மையான விடயம்.

போராட்டம் என்று உள்நுழைந்த பொழுது தமிழீழத்தின் எல்லைகள் எவை என்பது கூடச் சரியாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது உலக நாடுகளில் எவ்வாறு கூட்டாட்சி நடைபெறுகின்றது என்பது பற்றி பத்திரிகைகளில் பார்த்து அறிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது.

இத்தனை அரசியல் மாற்றங் களிற்ும் காரணம் இந்தத் துப்பாக்கிதானே? பாசத்துடன் அவளது விரல் அதன்மீது படிந்தது.

துப்பாக்கிக் கத்தியை உயர்த்தி விட்டாள். இந்தக் கத்தி இதுவரை எதற்காவது பயன்பட்டிருக்கிறதா என்றால் அது எதற்காகத் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தத் தேவைக்கு அல்லாமல் பொறுப்பாளருக்குத் தெரிந்தால் தண்டனை வாங்கித் தரக்கூடிய வேலைகளான இளநீர் குத்துவது போன்றவற்றிற்கே உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஒரு சண்டைக் களத்தில் நேரெதிரிக்கும் எதிரியைத் தாக்குவதேயன்றி வீழ்ந்து கிடக்கும் எதிரியின் உடலைக் குத்திக்கிழித்து மருத்துவ பரிசோதனை செய்வதென்பது ஒரு மனிதாபிமானமற்ற செயல் என்பதைச் சொல்லித் தர நல்ல வழிகாட்டலும், ஒவ்வொருவருக்கும் மனச்சாட்சியும் இருந்தபொழுது துப்பாக்கிக் கத்திக்கு வேலை எப்படி வரும்?

துப்பாக்கிக் குழலை உயர்த்தி, பார்வையை அதற்குள் ஓடவிட்டுவிட்டு அதனை வசதியாக வைத்தபடி குழல் சுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

எது எப்படி மாறினாலும் சில இயல்புகளை மாற்ற முடியாது என்று தோன்றியது. அந்த வகையில் அவளது தங்ககத்திற்கு அருகிலிருந்த வீட்டுக்குழந்தைகள் வன்னி கடந்து வெளியேபோய்விட்டு வந்த பொழுது விக் விதமான விளையாட்டுத் துப்பாக்கிகளும், விமானங்களும் வாங்கிக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். அவற்றில் ஒரு விமானத்தைக் காட்டி இதனால் 'கிபி' என்று அவர்கள் காட்டியபொழுது இவ்வளவு நாளும் தங்களைப் பயப்படுத்திய

அவற்றைத் தாங்கள் பிடித்துவிட்டதாய் ஒரு மகிழ்ச்சி அவர்களின் முகங்களில் பளிச்சிட்டது. இந்தத் தலைமுறை இந்தப் போரை மறக்குமா? மறக்கமுடியுமா?

குழல் உள்ளத்தம் முடிந்து வெளிப்பகுதியை துடைக்க ஆரம்பித்தாள். முன்குறிகாட்டியின் கீழ்ப் பகுதியில் ஒரு சிறிய காயம் இருந்தது. அது "வெற்றி நிச்சயம்" எதிரிச் சமரில் இறங்கி அடித்த சண்டை ஒன்றில் ஏற்பட்டது.

அந்தச் சண்டையில் களரக வாகனங்கள் கூட கைப்பற்றப்பட்டன. அதன் பின்னரான ஓயாத அலைகள் மூன்றின் பொழுதும் மீண்டும் அதிக அளவில் அதே இராணுவ வாகனங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. நேரிய, செப்பனிடப்பட்ட பாதைகளில் ஓடிய அந்த வாகனங்கள் னைத்தும் வன்னியின் மேடு பள்ளங்களிற்கு இசைவாகத் தங்களுக்கும் மாற்றிக் கொண்டன. விமானங்களுக்குக் கூடப் போக்குக் காட்டியபடி கிடங்கு, பள்ளங்கள் தாண்டிக் காயப்பட்ட போராளிகளை போராளிச் சாரதிகளும், மக்களும் காப்பாற்றி இருக்கிறார்கள்.

அது ஒரு காலம். அப்போது இப்படி வாகன விபத்துகள் நிகழவில்லை. இப்போது யாரும் யாருக்கும் போக்குக்காட்ட வேண்டியதில்லை. ஆனால் தினமும் விபத்துப் பற்றிய செய்திகள் இல்லாமல் பத்திரிகை வெளிவருவதேயில்லை. துப்பாக்கியின் உடல் பகுதி முழுவதையும் சுத்தம் செய்து முடித்துவிட்டு கழற்றிவைத்த பகுதிகளை ஒவ்வொன்றாகத் துடைத்தபொழுதுதான் அது கண்ணில் பட்டது. உடல் காப்பின் மரத்தாலான பகுதியில் ஒரு வெடிப்பு. எப்படி வந்ததோ தெரியவில்லை. புறநிலைத் தாக்கம், காலநிலை வேறுபாடு அல்லது நீண்ட காலப்பாவனை ஏதோ ஒன்று. சிராய் வளத்திற்கு வெடித்திருந்தது. கவனிக்காது விட்டால் இரண்டு துண்டுகளாகும். ஆயுதக்களஞ்சியத்தில் கேட்டு வேறுமாற்றுவது நல்லது. ஆனால் களஞ்சியத்தில் இது இருக்குமா? யுத்தநிறுத்தம் என்று எல்லாப் பொருட்களும் வருகின்றன. ஆனால் இவை வராதே. வந்தால் பாரிய யுத்தநிறுத்த மீறல் என்பார்கள். யுத்தம் இருந்தபடியால்தான் நிறுத்தம் வந்தது. ஆயுதம் இருந்ததால்தான் யுத்தம் நடந்தது. சண்டைக் காலமாக இருந்தால் எத்தனை புத்தம் புதிய ஆயுதங்களை எடுக்கலாம். இப்பொழுது என்ன செய்வது? தடைகள் இருந்த காலத்திலே கூட இப்படிச் சிக்கலிருக்கவில்லை. என்றாலும்

சிக்கல்களுக்குள் சிதைந்து போகின்றவர்களில்லையே நாங்கள் என்று நினைத்தவள் சிரித்தாள். அது மிஞ்சினால் முற்றத்துத் தேக்கில் ஒரு கிளையைத் தறித்துச் செதுக்கினால் போகின்றது. வல்லவனுக்குப் புல்லு ஆயுதம். எங்களுக்குத் தேக்கும் ஆயுதம்.

ரவைகளை அகற்றிவிட்டு ரவைக்கூட்டைக் கழற்றிச் சுத்தம் செய்து பொருத்தினாள். ஒவ்வொன்றாக ரவைகளைத் துடைக்கையில் இந்தச் சின்னப் பொருள் எவ்வளவு பெரிய விடயங்களைச் சாதிக்கின்றது என்று நினைத்தாள். ஒவ்வொன்றையும் பயன்படுத்துகின்ற விதத்தில் பயன்படுத்தினால் அவை தகுந்த பலனைக்கும் என்பதை உணர முடிந்தது. ரவைக்கூட்டை நிரப்பிவிட்டு கழற்றிய பகுதிகளை ஒவ்வொன்றாய்ப் பொருத்தத் தொடங்கிய பொழுது யாரோ வந்தார்கள். "அப்ப யுத்தநிறுத்தம் குறுப்பப் போறீங்கள் போல" வந்தவள் கேட்டவாறே தனது வேலையில் தீவிரமானாள். அவள் சிரித்தவாறே தொடர்ந்தும் பகுதிகளைப் பொருத்தினாள். வந்தவளுடன் கதைக்கத் தொடங்கினால் சிரித்துக் கட்டுப்படியாகாதது. கடினமான அரசியல் வகுப்புக்களிலெல்லாம் அவள் சொல்லுகின்ற சிரிப்பூட்டும் கதைகளால் அலுப்பு வருவதில்லை. சூபகத்திலும் அனைத்தும் பதியும்.

ஒருமுறை அப்படித்தான் தீவிரமாகப் பத்திரிகை பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒருத்தி எல்லோரையும் பார்த்துச் சொன்னாள். "எங்கட படையணியைக் கலைக்கட்டாம்" "அஃ கலைக்கட்டாம்?" பத்திரிகை வைத்திருந்தவள் பதிவறுத்தாள். "அண்ணை எப்ப ஆளிட்ட பொறுப்புக் கொடுத்தவர்?" வந்தவள் கேட்ட முகபாவனை பார்த்து கதிரைகள், மேசைகள் எல்லாம் சேர்ந்தே சிரித்தன. பொருத்திமுடித்த துப்பாக்கியின் விசையேற்றும் கைபிடியை இழுத்துவிட்டுக் குறி பார்த்தாள். எதை இலக்காக்குவது

சூரிய நிலா

என்று தெரியவில்லை. வேலைகளில் தீவிரமாயிருந்த வந்தவள் பார்த்தபொழுது அவள் 'மாமரத்தைக் குறிபார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். "என்ன தெரியுது? மரம், கிளை, இலை, மாங்காய், மாங்காயின் காய்ப்?" என்று வந்தவள் படபடப்பாய் விசுவாமித்திரரானாள். "எதுவுமில்லை" "அப்ப என்னதான் தெரியுது?" குரலில் சற்றே எரிச்சல் கலந்த சினம் அவள் குறிபார்த்த துப்பாக்கியை கீழே பதித்து அதனை ஒற்றைக் கையில் தாங்கியபடி மற்றக்கையால் வந்தவளின் தோள் பற்றியபடியே விசை வில்லை அழுத்திவிட்டு அவளின் கண்களைப் பார்த்தாள். வந்தவளது பார்வை சடுதியாய்க் கனிந்தது. நீர் மின்னிய கண்களுடன் அவளைப் பார்த்தவள் புரிந்து கொண்டவளாய் நிலம் பார்த்தாள்.

கு. தீபா

தனது முதற்கதையைத் தலையே தலைப்பாகத் தாங்கி வந்திருக்கிறது 'அழுவதற்கு நேரமில்லை' சிறுகதைத் தொகுப்பு. வன்னியின் முதுபெரும் பெண் எழுத்தாளரான தாமரைச்செல்வியின் கதை என்பதே ஒரு இயல்பான ஆர்வத்தைத் தர தொகுப்பின் தலைப்போ பல விதக் கற்பனைகளைத் தோற்றுவித்தது.

'அழுவதற்கு நேரமில்லை' ஒரு பார்வை

தலைப்பைப் பார்த்தவுடன் என்னுள் தோன்றிய உணர்வு 'ஆமாம்! எதை நினைத்து அழ எங்களுக்கு நேரம் இருந்தது' என்பதுதான். அவலங்கள் துரத்தத் துரத்த நாங்கள் இழந்துபோன உடைமைகளையும் உறவுகளையும் ஒருகணம் நின்று நினைக்க முடியாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்த அவலத்தின் யதார்த்தம் கதை முடிந்த பின்பும் கூட மனதை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது. நாங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது வராத அழகை இந்தக் கதையை வாசித்தபின் தானாய் வந்தது.

ஒரு எழுத்தாளர் என்ற வகையில் 'நாளைய செய்தி' எனக்கொரு பிரமிப்பைத் தந்தது. எப்படி முடிந்தது இவ்வால்? அந்த வியட்நாமின் மலையடிவாரத்தையும் காடுகளையும்கண்முன் கொண்டுவர? வியட்நாம் போன்றே போராட்டமும் அவலமும் நிறைந்தது எங்கள் மண் என்ற ரீதியில் போராட்ட உணர்வையும், அவல உணர்வையும் திறம்படச் சித்தரிக்க முடிந்திருந்தாலும் கூட மலையடிவாரம்... பள்ளத்தாக்கு... சாம்பல் நிறக் கூடாரங்கள்... படமாய் மனதில் ஓடுவது பிரமிப்பைத் தருகிறது.

எங்கள் அப்பாவி இளைஞர்கள் வேலை தேடி வெளி இடங்களுக்குச் சென்று படும் அவலங்களும் கேட்பார் இன்றி நீண்டகாலம் சிறைக்குள்ளேயே வாழ்வதும் செய்தி. அந்தச் செய்திக்குள் இத்தனை துன்பங்கள் இருக்கும் என்பதைத் தத்ருபமாகக் காட்டியிருப்பது மட்டுமல்ல, மனிதம் இன்னும் சாகவில்லை என்கிறது அந்த 54 வயது பாத்திரம்.

உறவு, சுயம், பாதணி, அக்கா எனும் கதைகள் மனித மனங்கள் தொடர்பான அலசல் என்றே கூறலாம். மனங்கள் சந்தர்ப்பவாதிகளாகப் பிறழ்வுபட்டு நிற்பதை எளிமையாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். மனப்பிறழ்வுகளைப் புரிந்துகொள்ளத்தக்க வகையில் வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் அவற்றை நேராக்கலாம் என்பதே என்னுடைய கருத்து.

'பாதை' இன்றைய பெண்ணின் அவலத்தை இதைவிடத் தெளிவாகக் கூறமுடியாது. ஒரு பெண்ணால் எல்லாம் எதுவும் முடியும் என்று காட்டும் அதே வேளை பெண் சுமைகளைத் தூக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கும் சமூகம் அப்பெண்ணுக்குரிய மரியாதையைக் கொடுப்பதில்லை எனும் சமூகத்தின் சாபத்தையும் காட்டி நிற்கிறது. கூட்டிலிருந்து வெளிவந்து ஆணுக்கு நிகராக எதையும் செய்ய முடிந்த பெண் ஒரு நுண்ணிய கோட்டினால் சமூகத்திலிருந்து பிரிக்கப்படும் அவலத்தையும், அனைத்துத் துன்பத்தையும் துடைத்து எறிந்துவிட்டு 'ஓடரை' இரத்துச் செய்ய ஒடுமளவிற்கு பெண் மாறிவிட்டாள் என்பதையும் காட்டுகிறார் தாமரைச்செல்வி.

ஒரு விவசாயியின் வாழ்வுக்கான 'ஓட்டம்', அவனது சலிப்பும் விரக்தியும் மழையைக் கண்டதும் அவனது தன்னம்பிக்கையும் இப்படியே சுழன்று ஓடும் அவனது வாழ்வின் ஓட்டத்தை ஒரு விவசாயியாகவே மாறி உணர்ந்திருக்கிறார் எழுத்தாளர்.

'சிறை நிழல்' மனதில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம், சிறைக்குள் இருந்து பிரமைபிடித்து வெளிவருவது போன்ற உணர்வைத் தருகிறது. சிறையின் நிழல் படிந்தது போன்ற பிரமையுடன் எங்கள் இளைஞர்கள் சிலர் இருக்கப்போவதை மிக வேதனையுடன் உணர்ந்தேன்.

பெரும்பாலான கதைகளில் கிளிநொச்சி நகரே மையமாக இருக்கின்றது. எழுத்தாளரின் வாழ்விடம் அதுவாகவும் அவரின் சூழல் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களே அவரை எழுத வைத்த காரணத்தாலும் அவ்வாறு அமைந்திருக்கக் கூடும்.

எழுத்தாளரே தனது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டது போல் அனைத்துக் கதைகளிலும் ஒரு நூலிழை போல இடப்பெயர்வும் அவலங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இது தவிர்க்க முடியாதது. ஏனெனில் கடந்த ஏழு வருடங்களாகவே இடப்பெயர்வும் அவலங்களுமே எமது வாழ்க்கையாய் அமைந்திருந்தது. யதார்த்தங்களை அவற்றின் தீவிரம், வேதனை குறையாமல் மிகைப்படுத்தாமல் வாசகன் மனதை அசைக்கும் வகையில் எழுதியமையே எழுத்தின் வெற்றி.

உலக வரலாற்றில் செல்வாக்குச் செலுத்திய பெண்கள்

கி.மு 1500களில் எகிப்தினை ஆட்சி செய்த கற்ஸ்ப்சர் (Hatshepsut) என்பவர் மிகவும் பலம் வாய்ந்த பெண் ஆட்சியாளராகத் திகழ்ந்தார். இவர் தனது கணவனிடமும், மகனிடமும் இருந்து ஆட்சியைப் பெற்றுக்கொண்ட வேளையில் அரசர்களைப் போன்றே இவரும் அரச உடைகளையும், பொய்த்தாடியையும் அணிந்துகொண்டார். கிளியோபெற்றா எகிப்தினை ஆட்சி செய்த பின்பு இது உரோம சாம்ராச்சியத்தால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. கி.பி 60 களில் உரோமப்பேரரசை எதிர்த்த பிற்தொரு பெண் ஆட்சியாளரே போடிக்கா (Boudicca) ஆவார். பெண் ஆட்சியாளர்களுள் சிலர் தமது திருமணங்களினூடாகவே ஆளும் உரிமையைப் பெற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் இங்கிலாந்தை ஆட்சிபுரிந்த மிகவும் பலம் மிக்க இராணியான எலிசபெத்-1 என்பவர் தனது சுயமுயற்சியினூடாகவே ஆட்சியுரிமையைத் தனதாக்கிக் கொண்டார். 1700களில் ரஷ்யப்பேரரசியாக விளங்கிய கதரின் (Catherine) மிகப்பெரும் சாம்ராச்சியத்தைக் கோலோச்சினார். ஆனால் இதைவிட விக்ரோரிய மகாராணியுடைய சாம்ராச்சியம் பெரிதாக இருந்தபோதிலும், அவரது ஆளுந்திறன் குறைவாக இருந்தது.

எலிசபெத் காலம் என்றழைக்கப்பட்ட காலப்பகுதியில் நாடகாசிரியர் வில்லியம் சேக்ஸ்பியர், ஆராய்ச்சியாளர் பிரான்சிஸ் ட்ரேக் போன்றோர் வாழ்ந்தனர். இந்தக் காலம்

எலிசபெத்-1 மகாராணியின் நினைவானதாகும். இவரது ஆட்சிக் காலத்தில் (1558 - 1603) பிரித்தானியா மிகவும் பலம் வாய்ந்ததும், வளம் மிக்கதுமான சாம்ராச்சியமாக விளங்கியது. பிரித்தானியாவின் ஆட்சியுரிமையை ஒரு ஆணின் கைகளில் கொடுக்கப் பயந்ததால் இவர் திருமணம் செய்யாமலேயே தனது வாழ்நாளை முடித்துக்கொண்டார்.

பெரும்பாலான எகிப்திய ஆட்சியாளர்கள் ஆண்களாவர். ஆனால் மகாராணி கற்ஸ்ப்சர் (Hatshepsut) இதற்கு விதிவிலக்கானவர். கணவனுடன் இணைந்து ஆட்சி புரிந்த இவர் கணவரின் இறப்பைத்தொடர்ந்து கி.மு 1503-1482 வரை ஆட்சியிலிருந்தார். இம் மகாராணியார் செங்கடலில் இடம்பெற்ற போருக்காக கப்பற் தொகுதியொன்றை அங்கு அனுப்பி வைத்தார். இது மிகவும் பெறுமதி மிக்க பரிசில்களுடனும், காட்டுமிருகங்களுடனும் நாடு திரும்பியது.

1900 களில் மிகப் பெரும் சாம்ராச்சியமாகத் திகழ்ந்த பிரித்தானியாவை விக்ரோரியா மகாராணி ஆண்டார். 60 வருடங்கள் பதவியிலிருந்த இவரது பெயர் உலகின் சகல இடங்களிலும் பிரசித்தம் பெற்றிருந்தது. 1861 இல் இறந்த இவரது கணவன் அல்பேற்றுடன் இணைந்து ஆட்சி நடாத்தினார்.

உரோமரின் படையெடுப்பை எதிர்ப்பதற்காகத் தோற்றம் பெற்ற இங்கிலாந்தின் ஐசெனி (Iceni) யின் அரசியாக விளங்கியவரே போடிக்கா ஆவார். கி.பி 60 களில் உரோமானியர்கள் ஐசெனிப், பிரதேசத்தை நோக்கிப் படையெடுத்தனர். அந்த வேளையில் போடிக்கா தனது

படைக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்றார். உரோமானியர்களின் எதிர்த் தாக்குதலால் தோற்கடிக்கப்பட்ட இவர் எதிரியின் கையில் உயிருடன் பிடிபடாவண்ணம் நஞ்சுருந்தி சாவினை அணைத்துக் கொண்டார்.

தமிழில் :- பாரதி

அதிகாலையின் வரவை அறிவித்தவாறே பறவைகள் கலகலத்தன என்றாலும் அவற்றுள் வித்தியாசமாக எழுந்த மயில்களின் “மாயோ! மாயோ!” என்ற ஒலம் ஒரு கழிவிரக்கமான குழலைத் தோற்றுவித்தது. இரவு முழுதும் உறங்காமல் அங்குமிங்கும் ஹாங்காரமிட்டபடி பாய்ந்து கொண்டிருந்த மந்திகள் குடியிருப்புகளைக் கடந்தபடி ஓடின. தொலைவில் யானைகள் சீறும் ஒலி துல்லியமாகக் கேட்டது.

இவையெல்லாம் அவை எங்கோ இடம் பெயர்ந்து போவதற்கான அறிகுறிகள் தான். “மயில் சரியான அலேட். காடுகளுக்க அந்நிய நடமாட்டமெண்டாத்தான் கத்தும். மந்திகளும் அப்பிடித்தான்” என்றாள் பார்வதி. “இல்லையென அதுகள் சுமமா ஆக்களைக் கண்டாலும் கத்தும் ஆணையைக் கண்டாலும் கத்தும்” என்றாள் அனோசா. “இல்லப் பிள்ளை மயில் பக்கத்தால் போனாலும் வழமையாக கண்டு பழகினவையைக் கண்டு கத்தாது” “சரி... இப்ப ஆமிதான் வரப்போறான் என்று வைப்பம் என்னென செய்வியள்...”

“ஹெஹ்ஹெ... என்ன நக்கலே” என்றவாறே வாயில் மென்று கொண்டிருந்த வெற்றிலையை ஒரு தடவை கறுக்கென்று காறிவிட்டு தூ...வென்று நீட்டி முழக்கித் துப்பினாள் பார்வதி. “எடி பிள்ளை இந்தக் கட்டை கிறுங்காது. முன்னை உவன் இந்தியனாமி இலங்கையாமிக்க எத்தினை வேலை செய்திருப்பன். ந... ஆமி வரக்கிடைய சோலைக்க பாஞ்சிடுவன் பிடிச்சப் பாக்கட்டன்”

கோழியாகுளத்தின் அடர் மந்துகளிடையே இருந்த இரண்டொரு கல் வீடுகளில் பார்வதியின் மகனுடையதும் ஒன்று. பார்வதி ஒரு துணிஞ்சு கட்டை தான். பாக்கிற சாடையிலை ஆரும் மனிசிக்கு இவ்வளவு துணிவோ அறிவோ இருக்குமென்று அளவிட முடியாது. சில வேளை இந்த அசட்டுத் தனமே அவரின் பலமாக இருந்ததோ அறியமுடியாது.

ஒருதடவை இவருடைய வீட்டுக்கு காயத்துடன் இருபோராளிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு இருவர் வந்தனர். அது இந்தியனாமிக்காலம். பார்வதியக்காவின் தோட்டத்தில் கத்தரி நட்டு நல்ல காய் காய்க்கும் நேரம் நிலம் தெரியாத அளவு சடைத்திருந்தது கத்தரி. பார்வதி நேராக கத்தரித் தோட்டத்தைக் கைகாட்டி விட்டிட்டா. போராளிகள் கத்தரித் தோட்டத்துக்குள் புகுந்து விட்டனர்.

இரண்டு மூன்று சாக்குகளைக் கொண்டுபோய்க் குடுத்தார். அப்படியே சின்ன மகனையும் “நடராசாப்பரியாரியார் வீட்டைக்காட்டி விட்டா” என்று ஒரு போராளியுடன் அனுப்பிவிட்டார். பெடியன் சாப்பிட்டாங்களோ தெரியாதென்று நினைத்தவர் குண்டானில் காய்ந்து கொண்டிருந்த பாலை ஒரு புட்டுப் பாணையில் வார்த்து, கட்டி கட்டியாக ஒதுங்கிய பாலாடையை வெட்டி அதில் போட்டுக் கலக்கி பாலைப்பாணிப் போத்தலையும் சேர்த்து கத்தரித் தோட்டத்துக்கு கொண்டுபோய்க்

குடுத்திட்டு ரோட்டில் போய் நின்றார். பாண்காரன் பெட்டியோடு வர மறித்து, “ஒரு அஞ்சு நூத்தல் பாண் தா” என்டா. “அம்மா என்ன மிச்சம் பாண் வாங்குற” என்ற பாண்காரனுக்கு அது தேவையில்லாத கதைதான். பார்வதியக்காவுக்கு பெரிய கோபம் “தூ... வெறுவாய்க்கிலை கெடுவானே. உனக்கேன் அதை நீ காசைத் தந்தா பாணைத்தாவன்” என்று போட்ட போட்டில் அவன்

பேசாமல் போய்விட்டான்.

ஆனால் மாலையில் இராணுவம் வந்து அதே கேள்வியைக் கேட்டபோது அலட்சியமாக “வயல்ல குட்டிப்பு நடக்குது” என்றாள்.

ஆனால் ஆமி நம்ப வேண்டுமே. வீடுவாசல் எல்லாம் தேடினான். பயன்றுப் போனான். ஆனால் தேசத்துரோகிகள் அவளை விடுவதாயில்லை. அவளுடைய மூத்த மகனின் திருமண நாள் முடிந்த இரண்டாம் நாள் பாலொளி பரப்பிய நிலவு மட்டுமே சாட்சியாக

அவரின் பிள்ளைகள் இரண்டு பேரும் பேரன் பேத்திகள் ஐவரும் புலியாகி விட்டனர். ஒரு மகனும் பேரனும் மாவீரர்களாகி விட்டனர். ஆனால் பார்வதியக்கா மட்டும் இன்னும் அப்படியே.

“தூ... சண்டைய நிப்பாட்டிப் போட்டு- என்னவாம் செய்யப்போகினம்” என்பார்.

இந்தப் பார்வதியக்காவை அன்றைக்கு சோலைக்க விழவிடாமல் தூர

அனுப்பவேண்டியதாயிற்று.

இவர்கள் இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஓமந்தைப் பக்கமிருந்து உலங்குவானூர்திகள் வட்டமிடும் சத்தமும் கூடவே குட்டுச் சத்தங்களும் கேட்க ஆரம்பித்தன. ஒரு பதினைந்து நிமிடங்களுள் குண்டுவிச்ச விமானங்களும் வட்டமிட ஆரம்பித்தன. துப்பாக்கிச் சத்தமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நளாயினியும் அனோசா, பானுமதி, கலா ஆகியோர் மக்களைப்

சுமார் ஆயிரம் பேர்வரை இராணுவம் வந்து கொண்டிருந்தது. புலிகள் சுமார் முப்பது பேர்வரை நின்றார்கள் என்றாலும் பரவலாக நின்று ஒரு தடையைப் போட்டார்கள்.

மறுநாளும் சண்டை தொடர்ந்தது. ஓமந்தை நாமபங்குள வழியாகவும் சேமமடுப் பகுதியாலும் உடைத்து உள் நுழைந்த இராணுவம் தன்னை எதிர்த்து நிற்பவர்களை எத்தனைபேர் என மதிக்க முடியாமலும் அன்றைய களத்தில் அவர்களிடம் ராங்கிகளோ கவசவாகனங்களோ இல்லாமையாலும் மெதுவாக மிக மெதுவாகவே முன்னேறினான். அன்றைய பொழுதும் பதற்றத்தில் கழிந்தது.

மறுநாள் சற்று அமைதியாக இருந்தது பொழுது. கோழியாகுளத்தில் நெற்குளம் ஒழுங்கை முகப்பில் ஒரு வீட்டில் ஒதுங்கிய பெண்போராளிகள் கொஞ்சம் ஓய்வு கொண்டனர் என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

“என்னப்பா இண்டைக்கெண்டாலும் ஏதும் செய்யுங்கோ சாப்பிடுவம்” என்றாள் நளாயினி.

அனோசா தோட்டப்புறமாக அமைந்த மாமர நிழலில் அடுப்பு மூட்டி ரொட்டி சுடுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தாள். வதனி மாவைப்பிசைந்தாள். மரத்திலிருந்து விழுந்த தேங்காயொன்றை உரித்தாள் கலா. மாமரத்தில்

சாய்ந்து ஒரு காலைப் பின்புறமாக மடக்கி மாமரத்தில் குத்தியவாறு நின்ற நளாயினி களத்தில் நிற்கும் போராளிகளுக்குத் தொடர் பெடுத்தாள். வோக்கியில் படுமோசமான சிங்களவார்த்தைகள் வந்து விழுந்தன. விடாப்பிடியாக அவனைத் திருப்பித் தாக்கிய சிங்களவார்த்தைகள் சுசி மாமாவுக்குச் சொந்தமானது. நளாயினி வோக்கியை நிறுத்தினாள். பின் இயக்கினாள்.

“என்னமாரி... பிரச்சினை எண்டு கேட்பம் எண்டா விடுறாங்களில்ல” என்று சலித்தாள் நளாயினி.

இப்போது றம்பைக்குளம் சந்தியில் படபட வென சுடும் சத்தம் கேட்டது. எதிர்த்து எதிர்ப்புறத்தில் இருந்து ஒன்றிரண்டு என எண்ணிச்சுடும் சத்தமும் வந்தது. இது அண்ணாக்கள், இது ஆமி என்று சத்தத்தை வைத்துச் சொன்னாள் வதனி.

என்ன செய்வது புலிகளின் ஆயுதத் தட்டுப்பாடு ஒவ்வொரு ரவையையும் எண்ணியே செலவிட்டனர்.

இப்படி வதனி ரவையை எண்ணிக்கொண்டிருக்க, அனோசா முதலாவது ரொட்டியைத் தட்டில் போட்டாள். போட்டபடி நிமிர்ந்தவள் ஆச்சரியமாக,

“அக்கா... அங்கே... காட்டோரம் பாருங்கோ ஆர்... அண்ணாக்கள் ஓடுறாங்கள் போல” அவ்விடத்திலிருந்து சுமார் நூறு யாருக்கு அப்பால் நெற்குளமாகு வடக்கேயும், பறங்கியாற்றுக்காடு தெற்கேயும் இருந்தது. வதனி தெற்கே பார்த்தவள் “எங்க” என்றாள்.

(15^{ம்} பக்கம் பார்க்க)

தமிழ்க்கவி

பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். இன்று சண்டை ஆரம்பித்துவிட்டது போல்தான் இருக்கிறது என்பதை மக்கள் உணர்ந்து கொண்டதால் கிடைத்த பொருட்களை எடுத்தவாறே பாலமோட்டைப் பகுதியை நோக்கி நகர ஆரம்பித்தது.

ஓமந்தையிலிருந்து மூன்றாவது மைல் கல்லடியில் மேற்கு நோக்கித் திரும்பும் கிரவல் வீதி றம்பைக்குளம்சந்தி. பாலமோட்டை ஊடாக குஞ்சுக்குளம் செல்லும் பிரதானசாலை. ஓமந்தைப் பகுதியிலேயே சண்டை நடப்பதாகத் தெரிந்தது. அன்றும் வட்டமிட்ட குண்டு வீச்சு விமானங்கள் ஆங்காங்கே குண்டுகளைக் கொண்டு வந்து கொட்டின.

பகல்நேரம் மத்தியானவேளை சற்று ஓய்ந்துபோய் இருந்தது என்றாலும் மாலை ஒரு பாட்டம் மூண்டு ஓய்ந்தது.

அவனை முற்றத்தில் நின்று நண்பர்கள் அழைப்பதுபோல அழைத்தார்கள். அவனும் வீட்டுள் இருந்து வெளியே வந்தான். வந்துதான் தாமதம் இருவர் பாய்ந்து அவனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொள்ள மற்றவனொருவன் அவனைக் கத்தியால் குத்தினான். கீழே விழுந்தவனை மேலும் மேலும் குத்திப் போட்டு ஓடி மறைந்தார்கள். இருபத்திநாலு கத்திக் குத்துகள். மணவறைப் பந்தல் நாளை பிரிக்கவேண்டியது. அதுவே பிண்பந்தல் ஆனது.

அவன் தம்பியை விடுதலைப் புலிகள் பாசறைக்குத் தள்ளியது அந்த நிகழ்ச்சி. கணவனை இழந்தும் கலங்காத பார்வதி இறுகிப் போனாள். வன்னிக்காட்டின் நடுவே இவளது சோகம் வீரமாக உருவெடுத்தது.

“ஆமியோ அவன் தடுக்கில் பூந்தா நான் கோலத்துக்க புருவன் தூ... என்ன நினைச்சான் என்னை”

இதே ஓர்மத்துடன் பார்வதியக் காவின் சந்ததியும் வளர்ந்து விட்டதால்

நாங்கள் உண்டுறங்கிய பூமிக்கு
அனுமதியின்றி வரக்கூடாதென்கின்றார் பிறர்.
எங்கள் பற்களை உடைக்கும்
சுத்திகளோடு உலவித்திரிபவர்கள்
நாங்கள் பல் குத்த ஊசியும்
துலக்குவதற்குத் தூரிகையும்
கையில் வைத்திருக்கக் கூடாதென்கின்றார்.
சோறு பொங்குவதற்கும்
நெருப்பு மூட்டக் கூடாதென்பார்
எம் வீடு கொழுத்தும்
ளிபந்தங்களோடு ஏன் திரிகின்றார்.
நாங்கள் சட்டைக்குப்
பொத்தான் போடுவதும்
இடுப்புக்குப் பட்டி கட்டுவதும்
சட்ட விரோதமென்றால்
கத்திகளும் பொல்லுகளும் எந்த விதிகளுக்குள் அடங்குகின்றன.
சொந்த பூமியின்
வசந்தங்கெல்லாம் இழந்து
நாங்கள் வனவாசம் செய்ய வேண்டும்.
அந்நியர் வந்து எம்
ஊர்களை ஆட்சி செய்யலாமோ?
எந்த ஊனாயகம் இப்படிச் சொல்கிறது.
பிள்ளைகளைத் துரத்திவிட்டு
பேய்களை நடுவீட்டுள்
வைத்தும் போஷிப்பதுதான்
எமக்கான நீதியா?
கழுத்தருகில் கத்தியோடும்
காலுக்கடியில் கண்ணிவெடிகளோடும்
நெஞ்சுள்ளே புகைமூள

சுதந்திரக் கோபுரத்தை.
தடைப்பட்டுள்ளதே தவிர
உடைப்பட்டுப் போகவுமில்லை.
உருமாறிக் கொள்ளவுமில்லை.

ஊர்வளவை எட்டிப்பார்க்கமுடியாத
எமது வீதிகளில்
நாமாகவே போகவிடாத
எங்களை நாங்கென
அடையாளங் காட்ட வேண்டுமென்ற
அவஸ்தை பொருந்திய
வாழ்வுக்குப் பெயர்தான்
இன்றைய அமைதி.
சாண் ஏற முழுஞ்சறுக்கி
கூன் நிமிர்த்த நாரிபிடித்துக்
கிடக்கின்றது எங்கள் காலம்.
குண்டுகளும் வண்டிகளும்
பல்குழல் வாய்களும்
முழங்கவில்லையெய்யொழிய

யுத்த பூமி இன்னமும் அப்படியே

நடமாட விட்டுக்
கண்காணிக்கின்றது உலகம்.

நாங்களாக யாரையும்
வம்புக்கி முத்ததில்லை.
வாய்ச்சண்டை புரிந்ததில்லை.
இயலாமட்டும் ஒதுங்கி,
தந்த அடிகளை வாங்கி
வலிகளைத் தாங்கி
புழுவாக நசித்த பின்புதான்
புலியாகித் தகித்தோம்.
பிரபாகரன் என்ற பெருந்தகைக்குக் கூட
காலம்தான் குப்பாக்கியைக்
கையில்லே கொடுத்தது - எம்
தேசத்தில் நெருப்பெறிந்த
நிசர்களைப் பொசுக்கும்
வல்லமையோடுதான் வளர்ந்துள்ளது
விடுதலை விருட்சம்.
சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை
ஊர்க்குமிங்கு எங்கள் வரலாறு.
வாயுள்ளவரை பேசவும்
நொயுள்ளவரை மாயவும்
நொந்து கெட்டிருக்கவில்லை
நாம் யாரும்.
பட்டினிக்கும்
குண்டுப் புகைக்கும் நடுவில்தான்
கட்டியெழுப்பினோம்

யுத்தபூமி இன்னமும்
அப்படியேதான் கிடக்கிறது.
வானத்தில் அடிக்கடி
பதிவாய்ப் பறக்கிற 'ஹெலி'யையும்
வீதியில் அடிக்கடி
இடறப்பட்டோடி உயிர் குடிக்கும்
வாகனங்களையும்தான்
புதிய வரவாய்ப் பார்க்கின்றன,
எமது குழந்தைகள்.
கடைகளில் பொருட்கள்
குவிந்துள்ளதே தவிர
கனவுகளில் ஓன்றாவது கைகூடவில்லை.

எம்மீது புரிந்த
அநியாயங்கெல்லாம்
ஒருபுறமிருக்கட்டும்.
இனியாவது வம்புக்கு
வரமாட்டோமென்று
உண்மையாய் உரைக்கட்டும்.
அரக்கத்தனமான அநீதிகளும்
அவலட்சணமான பொழுதுகளும்
எங்களுக்கென மீண்டும்
திணிக்கப்பட்டால்
அதன்பிறகும் சுமமா இருக்கப் போவதில்லை
இங்கெவரும்.
மாங்காய்க்குக் கல்லெறிந்து
விளையாடும் சிறுபிள்ளை
எறிகணைக்குச் 'ஷெல்' போட
அனுப்பாதீர்கள்.
அன்பாயும் அமைதியாயும்
இருக்கும் எங்களை, யாரும்
'பின்லேட'ன்களாக மாற்றிவிடாதீர்கள்.

அம்புலி

மீழ்த்து இலக்கிய படுத்தியிருக்கிறது இந்த நாவல். உலகில் எப்போதுமே நாவலின் சமூகத்தில் அநேக பெண்களின் வருகை சற்று குறைவாகவே இருந்திருக்கிறது. சிறுகதைகளோ கவிதைகளோ தொகுப்புக்களாக வரும் அளவுக்கு நாவல்கள் வருவதில்லை. சிறுகதை, கவிதை என்பன மக்களை சென்றடைய சலபமான வடிவம் என்பதுடன் விரைவாகவும் எழுதி விடலாம் என்ற வகையிலும் அநேகம் பேர் இவைகளையே எழுதுகின்றனர்.

மிக நீண்ட இடைவெளியின் பின்னர் 'இனி வாழும் வெளிச்சமும்' என்ற நாவலின் வரவு நிகழ்ந்துள்ளது. இதனை எழுதி யவர் தமிழ்க்கவி அவர்கள். இவர் எழுத்துத்துறையில் பல பதிவுகள் செய்தவர். சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், நாட்டாரியல் என்று பல துறைகளிலும் ஈடுபடுபவர். பேச்சாளர், ஆய்வாளர் என்று இவர் பங்கு இன்னும் விரிகிறது.

இவர் நூலின் ஆரம்பத்தில் உள்ள என்னுரையில் "இது நாவலா கதையா இதன் வடிவம் என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இது என்னுடன் இருந்து என்னைத் தாக்கி என் உணர்வுகளைக் கிழித்துத் தைத்த ஒரு விவகாரம்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

உண்மைதான். ஒரு படைப்பாளியின் மன உணர்வுகள் கிழிபடும்போதுதான் ஒரு படைப்பு பிறக்கிறது. அதன் வடிவம் பற்றி படைப்பாளி கவலைப்படுவதில்லை.

தாமரைச்செல்வி

அது சிறுகதையா, கவிதையா, நாவலா, நெடுங்கதையா எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். இது இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று யாரும் அதற்கு இலக்கணம் வகுத்து விட முடியாது. சொல்ல வந்தது என்ன என்பதே முக்கியம்.

மொத்தம் நாற்பது சின்னச் சின்ன அத்தியாயங்களிலும் நாம் காண்பது பார்வதி என்ற ஒரு பெண்ணின் அனுபவங்களையே. "உரிமையெண்டா என்ன" என்று தகப்பனிடம் கேள்வி கேட்கும் எட்டு வயது பார்வதியிலிருந்து ஒவ்வொரு போராளியையும் தன் மகனாக நினைக்கின்ற பார்வதி வரை விரிந்து போய் இருக்கின்ற அவள் வாழ்க்கையை. கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்த ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணின் வாழ்க்கை இத்தனை விதமாய் அல்லற்பட்டதே என்ற தவிப்பை வாசகர்களுக்கு ஏற்

பெண் என்பவள் வதைபடவே பிறந்தவளா? ஒரு குடும்பத்தில் சூமையை அவள் மட்டுமே தான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா? சமூகத் துக்கான

தமிழ்க்கவியின்

குள்ளேயே அவள் உலகம் அடங்கிவிட வேண்டும் என்றுதான் சமூகம் எதிர்பார்க்கிறதா?

ஒரு கணம் தடுமாறி நின்றாலும் குழந்தைகளுக்காக தன்னை நிமிர்த்திக் கொள்கிறாள். வசதி வந்து நிம்மதியாய் வாழலாம் என்று ஒரு நிலை வந்தபோது அரசியல் அவள் வாழ்வை புரட்டிப் போட்டது.

காலாகாலமாக தமிழருக்கு நேர்ந்த துன்பங்கள்... அதனால் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள்... தவிர்க்க முடியாமலேயே ஒவ்வொரு மனங்களிலும் ஆறாத காயங்களை ஏற்படுத்தி விட்ட சோகம்... இது பார்வதியையும் தாக்கி கண்ணீர்விட வைக்கிறது. ஆனாலும் அத்தனை துயரையும் தாங்கி ஏற்று அனைத்துப் போராளிகளையும் தன் பிள்ளைகளாக ஏற்று நிதானப்பட்டு நிற்கும்போது விழி ஓரங்களில் மெதுவான ஈரக்கசிவுடன் புத்தகத்தை மூடி வைக்கிறோமே அந்தக் கணம் மிகத் துன்பமானது.

பார்வதி என்ற பாத்திரம் அற்புதமானது. இப்படி எத்தனை பார்வதிகள் நம் முன்னே இருக்

பார்வதியிடம் 'இனியில்லையெண்ட அன்பு' வைத்திருப்பவன், பார்வதி பற்றி கபிலன் தரக் குறைவாக பேசியது பிடிக்காமல் விடுவிடுவென்று எழுந்து போனவன் காலப்போக்கில் ஊரின் வார்த்தைகளுக்கு செவி சாய்த்து பார்வதியையும் பிள்ளைகளையும் அடியோடு ஒதுக்கி விட்டுப் போய் விட்டான். தமது குற்றங்களை மறைத்து அதையும் பெண்ணின் தலையிலேயே கட்டி விடும் திறமையுள்ள ஆணின் பிரதிநிதி அவன்.

வவுனியாவின் கிராமங்கள் தெருவீதிகள் கண்ணெதிரே விரிகின்றன. அவை பற்றிய வர்ணிப்புகள் இயல்பாக அமைந்திருக்கின்றன. அரசியல் எழுது தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பாதித்த விதம் படிப்படியாக பொருத்தமான இடங்களில் நன்கு பதியப்பட்டிருக்கிறது. போரின் தீவிரமும் அதன் வெளிப்பாடுகளும் மனிதர்களின் உணர்வுகளினூடே காட்டப்படுவது சிறப்பைச் சேர்க்கிறது. அகதிகளாய் அலைவதும் தேச விரோத ஆட்களிடமிருந்து பிள்ளைகளைப் பாதுகாக்க படும்பாடுகளும் அந்தக் காலத்தையே கண்முன நிறுத்துகிறது. அந்த வலியும் வேத

இனி வாழும் வெளிச்சமும்

தெரியமாய் நம்பிக்கையோடு நிமிரும் பெண்ணை வரவேற்கும் அளவிற்கு சமூகம் தயாராய் இருக்கிறதா? இத்தனை கேள்விகளையும் எழுப்பிவிட்டு அதற்கான பதில் களையும் இந்த நாவல் தருகிறது. மென்மையான இயல்புகளும் அப்பாவித்தனமும் உள்ள ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணுக்கு வாழ்க்கை கற்றுத்தரும் அனுபவங்கள் நம் மனதையும் வலிக்கச் செய்கிறது.

பொறுப்பற்ற கணவன், வருமானம் இல்லாமல் ஏழ்மை தாண்டவமாடும் வீடு, ஆறு குழந்தைகள், குழந்தைகளை வளர்க்க வேண்டும், படிக்க வைக்க வேண்டும், கணவனை நம்பி பயனில்லை என்ற முடிவுடன் அந்தக் குடும்பச் சூமையை ஏற்றுக் கொள்ள பார்வதி தயாராகின்றாள். வயல் செய்து தோட்டம் செய்து கூலி வேலைகளுக்கும் போய் உழைக்கிறாள். அவளுடைய கடுமையான உழைப்பினாலேயே அந்தக் குடும்பம் வாழ்கிறது. உழைப்பின் பயனாக சிறிது வசதி வருகிறது. ஆனால் அவளின் தெரியமும் நிமிர்வும் சமூக சேவையும் ஊரின் பார்வையில் அவளுக்கு மோசமான பெயரையே ஏற்படுத்துகிறது.

கிறார்கள். கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்திருந்தாலும் எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவல் சராசரி பெண்களிலிருந்து அவளை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. சைக்கிளோடக் கற்றுக் கொள்வதிலிருந்து மேடை ஏறிப்பேசுவதுவரை அவளின் தெரியம் விரிகிறது. பொறுப்பற்ற கணவனோடு அனுசரித்துப்போக முயன்று முடியாமற்போன பின் தானாகவே குடும்பப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டு உழைக்கும் விவேகம், தன் சொந்தக் காலில் நின்று குழந்தைகளை வளர்க்கும் தெரியம், முலையிலிருந்து அழுகின்ற நிலையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்ட நிமிர்வு... இத்தனை துணிவுடன் இருந்தாலும் உள்ளூர கணவனின் அன்புக்காக ஏங்கும் ஒரு பெண்ணாகவும் அவள் இருப்பது யதார்த்தத்தைக் காட்டி நிற்கிறது.

நாவலில் பார்வதி மட்டுமல்ல எந்தப் பாத்திரமும் மிகைப்படுத்தப்படவில்லை. அவரவர் தமது இயல்புடனேயே உலாவுகின்றார்கள். பார்வதியின் கணவன் மணியம் முரணான இயல்புகள் கொண்டவன், மணியம்

களையும் புதுப்பிக்கப்பட்டது போன்ற உணர்வைத் தருகிறது.

"டப் டப் என பெரிய மழைத்துளி..." என்று ஆரம்பித்து "மழை விட்டிருந்தது" என்று முடியும் இந்த நாவலில் நம்மை ஒன்றிப்போக வைக்கும் அளவுக்கு எழுத்து நடை இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது. எனினும் தமிழ்க்கவி அவர்கள் சில வார்த்தைகளை தவிர்த்திருக்கலாம். கிராம மக்கள் கோபம் வரும்போதோ குடி போதையிலோ இப்படித்தான் பேசுவார்கள். இதிலும் விட மோசமாகவும்கூட பேசுவார்கள். ஆனாலும் இலக்கியம் என பதிவு செய்யும்போது இந்த வார்த்தைப் பிரயோகங்களை கொஞ்சம் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். யதார்த்தம் என்பதற்காக அவைகளையெல்லாம் எழுத வேண்டும் என்பதில்லை.

மொத்தத்தில் 'இனி வாழும் வெளிச்சமும்' நாவலில் ஒரு பெண்ணின் கண்ணீரைவிட நம்பிக்கையையே நாம் அதிகம் பார்க்கிறோம். பார்வதி என்ற பெண்ணின் இன்பமும் துன்பமும் சிரிப்பும் அழுகையும் அவலமும் தவிப்பும் நம் மனதில் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகள் வெகு நாளைக்கு நம் மனதில் தங்கியிருக்கும்.

அந்த ஏழு

அனாவும் சோராத நடக்கத் தொடங்கினோம். ஏனெனில் இந்தப் பிரதேசம் அபாயகரமான பிரதேசம். எதிரீ எம்மைத்தேடி மீண்டும் வரக்கூடும். நடந்தோம். வழியில் இலந்தை மரம் எம்மை வழிமறித்தது. பழங்கள் சிவந்து சிவிர்த்துப் போயிருந்தன. புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. டிசிக்கணைப்புத் தீர் உண்டுகொண்டிருந்தோம். தொலைவில் எங்கேயோ காடுகள் முறிக்கப்படும் சத்தம். சிங்காப் பேச்சுக்குரல்கள். எங்களுக்குப் புரிந்து விட்டது. 'அவங்கள் வாறாங்கள்'

எங்களால் ஓடமுடியாது என்பது எங்களுக்கு தெளிவாகத் தெரியும். அதுதலால் பற்றையாய் படந்திருந்த இலந்தை மரங்களுக்குக் கீழேயே நிலையெடுத்துக் கொண்டோம். வாய்க்குக்குள் குப்பி புகுந்து கொண்டது. அவங்கள் மிகமிகக் கிட்டவாக மரத்துக்கு கீழே வந்து இலந்தைப் பழங்களைப் பிடுங்குவதிலேயே குறியாக இருந்தனர். பல மணி நேரம் அந்தப் பிரதேசத்தை சுற்றிச் சுற்றிக் கொண்டே நின்றனர். எப்பவும் அவங்கள் எங்களைக் காணலாம்.

உடலைக் கொள்ளி ஏறம்புகள் பதம் பார்க்கத் தொடங்கின. ஒன்றுமே செய்யமுடியவில்லை. கடிக்கக்கூடக் கடிக்கக்கூடக் போல் படுத்திருந்தோம். மெல்ல மெல்ல அவங்கள் எங்கள் இடங்களை விட்டு விலகுவதுபோல் தெரிந்தது.

மெல்லத் தலையை எட்டிப் பார்த்தோம். அவங்கள் இல்லை என்பதை உறுதிப் படுத்திக்கொண்டு வெளியே வந்து உடைகளைத் தட்டினோம். உடம்பெல்லாம் தடித்துப் போய் இருந்தது. இந்த இடத்தின்

நிலமை புரிந்ததால் வேதனைகளை ஒதுக்கிவிட்டு மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினோம்.

தண்ணீர் தாகம்

எடுத்தபோதெல்லாம் குட்டைகளில் நீரை அருந்திக் கொண்டோம். இப்படியே மீண்டும் ஒருநாள் கழிந்து கொண்டது. இன்று வாய்க்குள் புக ஒன்றுமே இருக்கவில்லை. வயிற்றுக்குப் புரியுமா எங்கள் கஸ்ரம். அது சத்தம் போட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

கலையமுதனைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. உண்மையிலேயே அவனுக்கு இயலாது. எங்களுக்காக அவன் நடந்தகொண்டிருந்தான். சற்றுத்தொலைவில் கிராமம் ஒன்று இருப்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்படத் தொடங்கின. வழியில் சின்னச் சின்னக் குடிசைகள் தென்பட்டன. வீதியில் இனி அவதானமாக நடக்க வேண்டும். வந்த ஓடுவார் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினர். வந்தவர்கள் யார் என்று புரிய நாங்கள் அந்த இடத்தைவிட்டு வேகமாக விலகவேண்டி இருந்தது. நடந்தோம். இப்போது சின்னச் சின்ன மலைகள் எம்முன்னே வழிமறித்தன. மீண்டும் இருள் கழித் தொடங்கியது. ஒருவரோடு ஒருவர் கதைப்பதற்குக்கூட சக்தி இல்லை.

இருள் மறைந்து ஒளி பிறந்தது.

“நடப்பம்”

வம்மன் சொன்னபோது ஒம் என்று தலையசைத்துக் கொண்டேன். அனாவும் கலையமுதன் நிலை பரிதாபமாகவிருந்தது. “என்னாலை இனி ஒரு காலடிக்கூட எடுத்து வைக்கலாது. என்னை விட்டிட்டு நீங்கள் போங்கோ”

“கலையமுதன் இண்டைக்கு எப்படியும் நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்திருவம். இண்டைக்கு மட்டும் நடப்பம்” வம்மன் சொன்னபோது, “அநியாயமாக என்னாலை நீங்களும் சாகாமல் நீங்கள் விட்டிட்டுப் போங்கோ”

“என்னெண்டு போறது. நாங்க முண்டுபேரும்தான் வெளிக்கிட்டனாங்கள். முண்டுபேரும்தான் போய்ச் சேரவேணும். நடப்பம் கலையமுதன் இண்டைக்கு மட்டும்தானே”

“உண்மையாத்தான் சொல்வான்.

என்றை கண்ணெல்லாம் இருண்டுகொண்டு வருகுது. கால் சேர்ந்து போயிற்று. என்னைக் காப்பாற்ற வேணும் எண்டு நினைச்சா நீங்க கெதியாய் போய் இடத்தக் கண்டு பிடிச்ச என்னைக் காப்பாற்ற முயற்சி எடுங்கோ நான் இதிலேயே இருப்பன். கடைசியை எதிரியிட்ட நான் பிடிபடமாட்டன். என்னட்டை குப்பி இருக்குது. போங்கோ... கெதியாய் போங்கோ...”

கலையமுதனின் நிலைமை எமக்குப் புரிந்ததுதான். என்றாலும் திக்கற்ற காட்டில் கதியற்று அவனை விட்டுச் செல்ல மனமில்லை. அனாவும் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும். கண்களில் நீர் பொங்கி வழிந்தது. விடைபெற்று நடந்தோம். இப்போது எங்கள் நடையில் பெரு உத்வேகம் இருந்தது. இன்னும் உண்பதற்கு உணவேதும் கிடைக்கவில்லை. தண்ணீர் மட்டும் தாராளமாகக் கிடைத்தது.

இப்படியே ஒருநாள் மறைந்து புதிய நாள் பிறவாகித்தது. எமது பயணம் தொடங்கி ஏழாவது நாள். இனி எம்மாவும் முற்ற முழுதாக இயலாத நிலை. அனாவும் கலையமுதனைக் காப்பாற்றவேண்டும். சேர்ந்தபோதும் நடந்தோம். சற்றுத் தூரம் நடந்திருப்போம். காட்டை ஊடறுத்து ஒருபாதை தெரிந்தது. அதனால் சைக்கிள் சென்ற அடையாளம் தெரிந்தது. நிச்சயம் இது எங்கடை முகாமுக்குப் போகும் பாதையாக இருக்கவேண்டும். சொர்க்கத்தைக் கண்டது போல் ஒரு அனந்தம். என்றாவும் ஒரு கலக்கம்.

பாதையில் நடக்காது பாதைவழி காட்டுக்குள் இறங்கி நடந்தோம். ஒரு மணி

நேரம் இறங்கி நடந்திருப்போம். எங்கேயோ பேச்சுக்குரல் கேட்டது. இரு இளைஞர்கள் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவரின் கையில் ஆயுதம் இருந்தது. தெய்வத்தை நேரே கண்டது போன்ற மகிழ்ச்சி. அவர்களும் எங்களைக் கண்டு விட்டார்கள். ஆயுதம் வைத்திருந்தவன் ஆயுதத்தைத் தயார்ப்படுத்தினான். வாய்க்குள் குப்பியை வைத்துக்கொண்டு கைகளை உயர்த்திக் காட்டினோம். அவர்களுக்கு நாம் யார் என்று புரிந்துவிட்டது. எம் நிலையையும் உணர்ந்து கொண்டார்கள். போராளிகளில் வந்த ஒருவன் குளுக்கோஸ் எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தான். எம்மை அன்பாய் ஆதரவாய் கூட்டிச் சென்றார்கள். அவர்களுக்கு கலையமுதனின் நிலையைப் பற்றிச் சொன்னோம்.

எம் களைப்பு, சோர்வு, இயலாமை எதையும் பொருட்படுத்தாது கலையமுதனைக் காப்பாற்றும் நோக்கோடு மற்றைய போராளிகளோடு சேர்ந்து நாமும் புறப்பட்டோம்.

அந்த இடம் கலையமுதன் நின்ற இடம். அதிலேயே அவன் படுத்திருந்தான். “கலையமுதன்! கலையமுதன் உன்னைக் காப்பாற்ற வந்திட்டம்” எனக் கத்தியபடி ஓடினம். அனாவும் அவனில் அசைவு எதையுமே காணவில்லை. கிட்டவாகச் சென்ற எமக்கு பலத்த ஏமாற்றம். அவன் வீரச்சாவு அடைந்து விட்டான்.

கலையமுதன்... வெளிநாட்டிலிருந்து எமது போராட்டத்தில் இணைந்த போராளி. இன்று எமது மண்ணின் மடியில் மரணத்தை வென்று விட்டான். அவனின் வீரத்திற்காக தலை சாய்த்தோம். மீண்டும் புது வேகமுடன் குனிந்த தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டோம். இப்போது அவனையும் அவனது இலட்சியங்களையும் சுமந்தபடி நடக்கத் தொடங்கினோம்.

கிச்சுடர்

“இஞ்சு பார் வடக்க நெற்குளத் தால” இப்ப நளாயினி பதற்றப்படாமல் “எல்லாம் ரைபிள் எடுத்துக்கொண்டு நிலையெடுங்கோ” என்று பணிக்க, “அண்ணாக்கள் ரோட்டாலை ஓடி வாறாங்கள்” என்றாள்.

“ஓ...காட்டால ஆமிதான் வாறான் எங்களைச் சுத்தி வளைக்கிறான். விடப்படாது. கிட்டவர அடியுங்கோ...” என்றாள் நளாயினி.

பெண்களின் துப்பாக்கிகள் ரவையைத் துப்பத் தொடங்கியபோது நளாயினியின் வோக்கி அலறியது. “போங்கோ பின்னுக்கு அடிபட வேண்டாம். ஆவணங்களோட போங்கோ. குயிக்கு...”

நளாயினிக்கு ஆத்திரமாக வந்தது. ‘ஏன் நாங்க அடிபடக்கூடாதோ’ என நினைத்தவள் தொடர்ந்து கூட அவர்களுக்கென வழங்கப்பட்ட ரவைகள் தீர்ந்து போயின. இப்போது தாக்கு தலுக்கு பொறுப்பான தளபதி கண்டிப்பான கட்டளையைப் போட்டபோது மறுக்க முடியாமல் பின் வாங்கினாள். இராணுவம் அவர்களைக் கடந்து உள் நோக்கிப் போய்விட்டதால், அவர்கள் இப்போது வீதியால் போக முடியாது.

முக்கியமான ஆவணங்களை வசமதி, சுமதி ஆகிய இருவரும்

எடுத்துக்கொண்டு கல்லு செல்லக்கூடிய காட்டில் இறங்கினர். காட்டில் இவர்கள் சென்ற அதே பக்கத்தில் சற்று நேரம் கழித்து இறங்கிய நளாயினியும் ஏனைய போராளிகளும் கொம்பாலை உதவிக் குக் கொண்டு வரவில்லை. எனினும் கதிரவேலர் புவரசங்குளத்தடியில் நின்ற அவ்வூர் மக்கள் அவ்விடத்தை ஆமி நெருங்கவில்லை என்பதை உறுதிப் படுத்தினாலும் அவர்களும் வேறார் களுக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

இப்போது அவ்வழியே வந்த ஒரு உழவு இயந்திரத்தில் ஏறி நவ்வியில் சென்று இறங்கினார்கள்.

நவ்விப் பண்ணையில் அவர்களுக்கு முன்பே எழுந்த பல குடும்பங்கள் வந்திருந்தன. அதே இடத்தில் அவர்களும் தங்க வேண்டி இருந்ததால் மக்களுக்குத் தேவையான வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தது... அப்போதுதான் அங்கு இன்னொரு உழவு இயந்திரப் பெட்டியில் வந்திறங்கிய சுந்தரலிங்கத்தின் குடும்பத்தினர் மிகவும் களைத்துப் போய் இருந்தாலும், சுந்தரலிங்கம் மனைவியையும் ஏனையோரையும் இறக்கிவிட்டு திரும்பவும் கோழியாகுளப் பக்கம் திரும்ப முனைந்தான்.

“அங்கு ஆமி வந்திட்டான் அண்ணாக்களும் ரெடி. சண்டை வரும் போகாதேங்கோ” என்றாள் வதனி. அப்போதுதான் திரும்பிப் பார்த்த நளாயினி “சுந்தரலிங்கண்ணை செல்லயாப்பு எங்க...

வரேல்லயே...” என்று கேட்டாள்.

“அதுதானே அக்கா அந்தாள் மாடுகளை மேயவிட்டது. அதுகளைப் பிடிச்சுக் கொண்டு வாறெண்ணு போனது காணேல்ல. இப்ப தேடித்தான் போறன்”

“அ... போகவேண்டாம் வருவார்தானே...” நளாயினி சொல்லும் போதே விமானங்கள் குண்டுவீசும் முழக்கம் நன்கு கேட்டது. தொடர்ந்து காடுகளில் மயில்கள் பரிதாபமாக அகவும் சத்தம் நெஞ்சைப் பிழிந்தது சுந்தரலிங்கம் கண்ணில் துளிர்ந்த நீரையாரும் அறியாமல் சுண்டிவிட்டான்.

“மாடு போனாப்போகட்டும் வா எண்ண கேட்டாத்தானே” ஆற்றாமை யோடு தவித்தான்.

நளாயினி அதைக் கவனிக் காதவள் போல மற்றவர்களுக்கான இடஒழுங்குகளைக் கவனித்தாள். அப்போது அங்கு வந்த வதனி நளாயினி யிடம் “அக்கா சுமதி அக்காவையளைக் காணேல்ல” என்றாள். “அவை வருவினம் நீங்க மற்ற வேலையளக் கவனியுங்கோ” என்றாள்.

மாலை நான்கு மணியளவில் ஒரு மோட்டார் சைக்கிளில் இரு இளைஞர்கள் வந்தனர். நளாயினியிடம் ஒரு கொம்பாலையும் மின்சூளையும் கொடுத்து பிள்ளையளையும் கூட்டிக் கொண்டு இரணை இலுப்பைக் குளத்திற்கு போகட்டாம் அண்ணை சொல்லிவிடச் சொன்னவர் உடனை போகட்டாம்”

“எங்கள் ரெண்டுபேர் வரயில்ல”

“பரவாயில்ல அவயள் இஞ்சை வந்தா நாங்கள் அனுப்பறம்”

நளாயினி மனமில்லாமலே அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டாள். அவர்களை துடரிக்குளம் காட்டுக்குச் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதையில் அனுப்பினான் ஒருவன்.

பகலிலேயே இருள் சூழ்ந்த காடு அது. இப்போது மேலும் இருண்டு கொண்டு வந்தது. மின்சூளையும் கொம்பாலையும் நம்பி அந்த சூரைக் காட்டின் குடைவுகளுள் குனிந்தும் தவழ்ந்தும் நீரோடைகளைக் கடந்தும் அவர்கள் ஒரு நீண்ட வனத்தை யுகாந்தர காலமாக நடப்பதுபோல நடந்து கடந்து விளாறுகள் கிழித்த உடலுடன் கரையேறியபோது விடிகாலை மூன்றுமணி. இரணைஇலுப்பைக்குளம் முகாமிற்கு வந்து சேர்ந்தபோது கால்கள் இற்று விழும் நிலையிலேயே இருந்ததால் எல்லோரும் பொத்துப்பொத்தென்று விழுந்தனர். நளாயினி கால்களை நீவிவிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தாள். எதிர்விட்டு ரஞ்சிதம் தேநீர் கொண்டு வந்தாள். பிள்ளைகளை எழுப்பிக் குடிக்கவைத்தாள். “நீங்களும் குடியுங்கோ” என்றபோது “இன்னும் ரெண்டு பிள்ளையள் வரயில்ல வந்தாப்பிறகு குடிப்பம்” என்றாள்.

கூட்டுக்குள் கிடந்த கோழி ஒன்று பெருங்குரலெடுத்துக் கூவி விடியப் போவதை அறிவித்தது.

சுதந்திரப்பறவைகள்

அவர்களுக்கு அமைதியே போதும் எங்களுக்கோ வாழ்க்கை வேண்டும்

போர் ஓய்ந்த அமைதியின் சுகம் இப்போது மெல்லக் கலையத் தொடங்குகிறது. சத்தங்கள் ஓய்ந்தாலே போதும் சமாதானம் வந்துவிடும் என்று நினைத்த பலர் சத்தங்களில்லாத சமாதானமில்லாத சூழலைப் புரிந்து கொள்ள மிகவும் சிரமப்படுகின்றனர். போர் மூளுமா? சமாதானம் நீளுமா? என்ற ஆதங்கமான மக்களின் கேள்விகளுக்கு தமது ஆய்வுகள் ஆரூடங்களையெல்லாம் அவிட்டு விட்டு மக்களைக் குழப்பி அந்தக் குட்டையில் மீன் பிடிக்க எத்தனிக்கின்றன ஊடகங்கள்.

தமிழரின் போராட்டம் உச்ச நிலையை அடைந்ததன் பின்னர், சிங்கள தேசத்தின் அரசியல் எதிர்காலத்தை நிர்ணயம் செய்யும் சக்திகளாக தமிழ் மக்களே இருந்துள்ளனர். அது புத்தமோ, சமாதானமோ தமிழ் மக்களின் பேரில் மேற்கொள்ளப்படும் போதுதான் பெரும்பான்மை இனமக்களின் மனங்களை வெல்லுதல் சிங்கள ஆட்சியாளர்களுக்கு சாத்தியமாயுள்ளது.

எவ்வாறு தமிழ் மக்கள் மீதான புத்தப் பிரகடனங்கள் மூலம் அதிகார இருக்கைகளை சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் தக்க வைக்க முனைந்தார்களோ அவ்வாறே தமிழ் மக்களுடனான சமாதான உடன்படிக்கை மூலமாகவே சிங்கள தேசத்தைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டிய நிலையும் உருவாகியுள்ளது. அதாவது அன்று ஒரு காரணியாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட மக்கள் இன்று தவிர்க்கமுடியாத காரணியாக உருவாகிவிட்டார்கள் என்பதுதான் வரலாற்று உண்மை.

சலுகைகளுக்கும் உரிமைகளுக்குமான இடைவெளி மிக நீண்டது. முப்பது வருட கால போராட்ட வாழ்வு தமிழ் மக்களுக்கு கற்றுக் கொடுத்துள்ளது. அடிப்படை அரசியல் உரிமைகளுடன் கட்டியெழுப்பும்போதுதான் எதுவுமே நிரந்தரமாகும் என்ற விழிப்பான நிலைக்கு எம் மக்கள் தம் பட்டறிவு மூலமே வந்தார்கள்.

A9னைத் தவிர வாழ்வுக்கான வேறெந்தப் பாதைகளையுமே திறந்துவிடாத சமாதானம், தமிழ் மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதிலேயே இழுபறிப்படுகிறது. இது எப்படி அடிப்படைப் பிரச்சினையை அணுகப் போகிறது. எதிர்பார்ப்புகள் நம்பிக்கையினங்களாக உருவெடுக்கின்றன.

'இலங்கையில் சமாதானம் நிலவ வேண்டும்' என்ற தேவை உள்ளவர்கள் ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். போரைச் சுமத்தினவனுக்கும் போரைச் சுமந்தவனுக்கும் வலி ஒரே விதமானது அல்ல. தம்மீது திணிக்கப்பட்ட போருக்குள் வாழ்ந்தவர்கள் தமிழர்கள். போரை அடை காத்து வளர்த்து அது தம் வசப்படாததால் நொந்து போனவர்கள் அவர்கள்.

எனவேதான் சமாதானம் மீதான எதிர்பார்ப்பு இரண்டு தரப்பிலும் வித்தியாசமான கோணங்களைக் காட்டுகிறது. போர் ஓய்ந்த அமைதி அவர்களுக்குச் சமாதானமாகவும், போருக்குப் பின்னரான வாழ்வு எமக்குச் சமாதானமாகவும் உள்ளது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை அமைதியேபோதும், எம் மக்களைப் பொறுத்தவரை நிலையாக கட்டியெழுப்பப்படும் நிம்மதியான வாழ்க்கையே வேண்டும்.

அப்பாவும் மாவீரராய் வருவார்

அப்பாவின் வருகையை
எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் அம்மா!
அடிக்கடி அழுதுழுது அம்மாவின்
முலைக்குள் முகம் புதைத்தாலும்,
அப்பாவை விசாரிக்கும்
எட்டரை மாத்தையும்
தொட்டுவிடாத தம்பி
பட்டர்மயூச்சி பிடிக்க சிறகடிக்கும்,
பாவர் வருப்புத் தங்கச்சி!
அவளுக்கென்ன தெரியும்?
அம்மம்மா கொடுத்த
ஐம்பது சதம் காசுக்கு வாங்கிய
ஐந்து சென்ரிமீற்றர்
நீளமுள்ள, சதுர பீனாட்டுத் துண்டை
சர்க்கீவ கொடுத்து,
சூப்பிக்கொண்டு திரிகிறாள்...
குசினி மூலைக்குள்
அகப்பையின் தேய்மானத்தில் - குந்து
கண்களைக் கரைத்துக் கொண்டிருக்கும்
வயதுக்கு வந்த அக்கா!
அப்பா வந்தால் தான் அவளது கண்கள்
நன்வராம்.
எனக்குத் தெரியும்
அப்பா, உயிரோடு இவ்வையென்று செய்தி!
அக்காவுக்கு சந்தேகம்!? - அதுதான்
அவள்.
அப்பா தேர்தண்ணி குடிக்கிற நேரம்
சரப்பிடுகிற நேரம் வந்தால்
விக்கி விக்கி அழுவாள்!
கேட்டால், ஒன்றுமில்லையென்று
கண்ணைத் துடைப்பாள்.
சின்னவளுக்கும் சாடையாய்த் தெரியும்
அப்பா கடவுளிட்ட
பேரட்டாரெண்டு அம்மா சொன்னதை
அடிக்கடி சொல்லுகிறாள்.
அதுதான் - அவள்
அப்பா குந்தியிருக்கின்ற
முற்றத்து வேப்பமரத்தடியில்
கல்லுச்சுவாமி கைத்துக் கும்பிடுகிறாள்
அப்பா, தன்னை சுவாமியையும்
கும்பிட வருவார் என்ற நம்பிக்கையில்...
பாவம் சின்னவன்
அப்பா முகம் வடிவாய்த் தெரியாத
கைக்குழந்தை அவன்
பசுவருகிற போதுதான் அழுவான்
அப்பா... என்ற வார்த்தையை
தழுதுதழுது உச்சரித்தபடி...
தூப்பாக்கியை மடியில் வைத்தபடி
அண்ணார்ந்து புரர்க்கிறேன்
இரவின் நிசப்தங்கள் கவைந்து
வானத்தில் வானம்பாடிகளின் கலகலப்பு
காதை நனைத்து இனிமை சேர்க்கிறது.
ஓ..! காலை விடியப் போகிறது - அப்ப
தமிழீழமும் நிச்சயமாய் வருமே! - மலர்ந்தால்
எல்லா மாமீரர்களோடையும் சேர்ந்து - அப்பாவும்
ஒரு மாமீரராய் வருவார்.

- பிசுந்தா முருகையா -

கப்டன் வானதி வெளியிட்ட கத்தினால் நடத்தப்பட்ட
மாபெரும் இலக்கியப் போட்டி 2002 இல் முதல் பரிசு
பெற்ற கவிதை.

புலிகளின் தூகம் தமிழீழத் தூயகம்